

George Țestea:

„Sunt un pericol pentru marii producători auto !”

pag. 7

Nr. 44 • 1 - 7 noiembrie 1995 • 16 pagini - 500 lei

FLACĂRA

Fondată în 1911 de C.BANU

Editată de
S.C. Publicațiile FLACĂRA S.A.

Președinte - director general
GEORGE ARION

Redactor șef
Răzvan Dumitrescu

Reportaj:

**Ciocu, un artist
al gunoaielor**

pag. 8-9

**Din nou
despre Savu,
cherestea
și Pădure**

pag. 10

Stare critică:

**Ministerul de
Interne justifică
un viol printr-o
condamnare
nedreaptă**

pag. 6

Senzational !

**Prin deputatul Rotaru,
PSM
a încercat racolarea
lui Dinu Dan**

pag. 5

**TELE
abc**

MASINA DE SCRIS

Câștigătorul premiului de
1.000.000 de lei
este

Cătălin Mihuleac.

Decernarea premiului
va avea loc

vineri, 3 noiembrie, ora 12,
la sediul redacției FLACĂRA.

pag. 12-13

Turcia sprijină intrarea României în NATO

■ ne asigură ambasadorul acestei țări,
YAMAN BAŞKUT

- Domnule ambasador, cum vă explicați faptul că Turcia, care are de câteva decenii un acord de parteneriat cu UE, nu a reușit să devină membru al acestui organism?

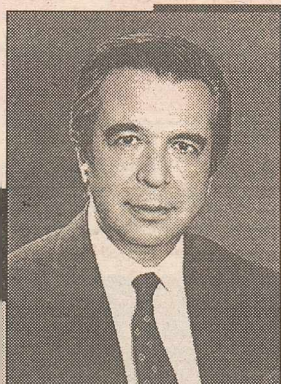
- Pentru țările care doresc să devină membre ale Uniunii Europene, relațiile cu aceasta reprezintă un proces complex multilateral. Ele depind atât de felul în care țările Uniunii Europene privesc țara care candidează, cât și de adaptarea stilului de viață al țării respective la standardele Uniunii Europene. Și dacă Turcia nu a devenit membru cu drepturi depline de la semnarea Acordului de parteneriat cu Uniunea Europeană în 1963 și până în prezent, cauzele trebuie să le căutăm în procesul la care m-am referit anterior. De fapt, această cale nu s-a închis acum. Dimpotrivă, ea s-a intensificat. La începutul anului viitor se așteaptă ca între Uniunea Europeană și Turcia să intre în vigoare Acordul Uniunii Vamale. Adică, se prevede ridicarea taxelor vamale și adaptarea la tarifele vamale comune. Un astfel de parteneriat reprezintă un model de integrare care vizează statutul de membru cu drepturi depline.

- S-au exprimat multe speranțe dar și reticențe în legătură cu crearea Comunității Economice a Mării Negre, care are printre inițiatori țara dv. Cum apreciați perspectivele acestei cooperări regionale?

- Îmi este imposibil să împărtășesc punctele de vedere privind stagnarea Colaborării Economice în Marea Neagră. În conjunctura internațională actuală este imposibil ca proiectele de colaborare regională să fie începute și finalizate prin hotărâri luate într-o zi. Este necesară o anumită perioadă de pregătire. Este necesar

ca mijloacele să fie definite suficient pentru ca scopurile să fie atinse. Iată, în acest cadru trebuie apreciate activitățile Colaborării Economice în Marea Neagră care a luat ființă în 1992 la Istanbul. Într-adevăr, crearea Secretariatului Internațional Permanent al

iunie 1995 la București, au o importanță deosebită din acest punct de vedere. În acest cadru cred că semnarea

UN DIPLOMAT DE CARIERĂ

Viața dlui Yaman Başkut, ambasadorul Turciei la București, a fost în așa fel organizată încât să se împlinească în diplomatie. Născut în 1939 la Istanbul, după studii efectuate în orașul natal și la Neuchâtel (Elveția) domnia sa lucrează din 1969 în Ministerul Afacerilor Externe al Turciei. După mai multe misiuni succesive la Paris, Alger, Geneva, Moscova va face parte, în 1991, din delegația țării sale care va negocia acordul de cooperare economică dintre țările situate în bazinul Mării Negre. Așa s-a apropiat pentru prima dată și de problema relațiilor Turciei cu România, pe care încearcă să le dezvolte de la preluarea mandatului său la București în 1991. Persoană deschisă și disponibilă, dl ambasador se arată foarte implicat într-o realitate diplomatică foarte dinamică.

CEMN, începerea activității Consiliului Oamenilor de Afaceri (BSEC), punerea bazei Băncii de Comerț și Dezvoltare a Mării Negre, înființarea Centrului de schimburi de date statistice și informații economice demonstrează existența de acum a mijloacelor instituționale de bază și a celor financiare.

Acum este rândul aplicării în viață a proiectelor concrete de colaborare. Hotărârile adoptate de șefii de stat sau de guvern la Reuniunea la nivel înalt, care a avut loc în luna

Acordului de Liber Schimb ca și dezvoltarea continuă a colaborării din domeniul transporturilor au o importanță deosebită.

- Se vorbește despre posibilitatea extinderii NATO spre Estul Europei. Va fi o asemenea măsură benefică și pentru Turcia?

- NATO reprezintă piatra de temelie a securității transatlantice și europene și este importantă protejarea funcționalității sale tradiționale. Turcia consideră că România, cu care întreține relații apropiate atât în plan bilateral cât și multilateral

este îndreptățită să dorească și să fie hotărâtă să devină membru cu drepturi depline al NATO și o sprijină sincer.

- Există "probleme" în dezvoltarea cooperării dintre România și Turcia? Dacă da, care sunt acestea?

- Relațiile bune tradiționale care existau între Turcia și România au demonstrat evoluții importante de la revoluție și până în prezent. Contactele politice continuă în mod regulat la cele mai înalte niveluri. Contactele dintre popoarele noastre continuă intens (în ultimii 5 ani peste 5 milioane de români și turci și-au vizitat reciproc țările). Structura juridică a colaborării este în mare măsură definită, au fost semnate acordurile și protocoalele necesare. De asemenea, relațiile noastre comerciale și economice se dezvoltă intens. În prezent, România este în Balcani cel mai important partener al Turciei. Și Turcia ocupă un loc de frunte în exportul total al României. În plus, balanța comercială a fost stabilizată. Turcia ocupă un loc important în cadrul capitalului străin din România, atât prin numărul de firme, cât și din punctul de vedere al capitalului investit. În locul micilor investitori turci care se ocupau la început în general cu comerțul, azi ponderea o dețin firmele turcești mijlocii și mari care se orientează către producție. În etapa actuală în prim plan se află domenii cum ar fi construcțiile, turismul, asigurările, industria alimentară, telecomunicațiile, petrochimia, produsele electronice. Atâta vreme cât înțelegerea ideii de colaborare reciprocă va dăinui, este foarte probabil ca aceste domenii să se îmbogățească și mai mult în viitor.

ȘTEFAN NICOLAE ■

PUBLICATIILE
Flacăra

Societate comercială înmatriculată la
Oficiul Registrului Comerțului București
sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991

Consiliul de Administrație:

Președinte - director general:

GEORGE ARION

Membri: Manuela Vasiliu Arion, Ion D. Goia,
Alexandru Păsărin

Director juridic - personal: CORNELIU OLTEANU

Director difuzare: MANUELA VASILIU ARION

Secretariat: Mihaela Caroline Mușat 222.33.31; 222.33.44; (2002)

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341.

Telefoane: 223.15.10; 223.15.20; 223.15.30; 223.15.40, 223.15.12,

223.15.37, 223.15.44, cu interioarele din paranteze

Fax: 222.82.89

Cont lei - 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, București

Cont valută - 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, București.

Flacăra

Redactor șef: RĂZVAN DUMITRESCU

Secretar general de redacție:

ADRIAN PETRESCU

■ POLITICĂ - Răzvan Butaru, Tudor Călin Zorojanu

■ EXTERNE - Ion D. Goia, Ștefan Nicolae

■ CULTURĂ - Remus Andrei Ion

■ SOCIAL - Alexandru Arion, Lucia Ștefanovici

■ SPORT - Pompiliu L. Dumitrescu

■ REPORTERI SPECIALI - Liliana Petruș, Toma Roman jr.,
Horia Turcanu

■ INVESTIGAȚII - Matei Dumitru

■ FOTOREPORTERI - Petre Cojocariu, Elena Ghera, Florin Ionță

■ CORESPONDENȚI ÎN ȚARĂ: Pașcu Balaci, Ion Ceacăru

■ CORESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE: Alexandru Graur (Italia),

Mihai Rusu (Germania), Emanuel Tânjălă (SUA)

■ SECRETARIAT DE REDACȚIE - Crina Gorgoi

■ CORECTURĂ - Maria Antonescu, Angela Ștefănescu

Flacăra
BIS
magazin

Redactor șef: LIVIU TIMBUȘ

REBUS
REBUSACHE

maxi **SKANDY**

Director publicații de divertisment:

ALEXANDRU PĂSĂRIN

Redactori șefi:

MIHAI ZGUBEA ("Rebus")

CONSTANTIN GRIGORE ("Rebusache")

Aurel Ștefan Alexandrescu, Dan Popa, Simona Păsărin, Simona
Simzianu; telefon: 2036.

REVISTA
PENSIONARILOR

Redactor șef: BRÎNDUȘA NICOLAE

Dan Gheorghe

PUBLICITATE ȘI SUPLIMENTE SPECIALE 222.68.05:

Călin Mărcușanu, Dan Ciuciuc, Adriana Dobrescu, Marius Onofrei,
Florin Petria

ȘEF COMPARTIMENT COMPUTERE: Cristina Chițulescu

TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ 222.67.38:

Mihaela Anghel, Maria Călin, Nicoleta Burtea,

Eugen Mațotă, Cezar Munteanu, Doru Vintilă

DIFUZARE 222.66.28: Marian Anton, Gabriel Bumb,

Cora Ciocanu, Marian Frunzeanu,

Doru Iancu, Valerică Leon, Neculai Luchian,

Marius Procopie, Nicolae Șerban,

PERSONAL (2128): Adrian Boicescu

FINANCIAR-CONTABIL: Viorica Tudor, Gabriela Ionescu,

Florența Tudor, Anghel Elena

ADMINISTRATIV (2128): Dan Mircea Popa, Marian Băicoianu;

Liliana Crețu, Mariana Sănduleasa

Cititorii din străinătate se pot abona prin
Societatea Comercială "Publicațiile Flacăra" S.A.

TIPARUL: OMEGA PRESS INVESTMENT S.A.

Revista FLACĂRA utilizează
informații furnizate de agenția
MEDIAFAX

Viața sub un președinte de regat

George Anion

Ochi

Ochii tulburi ai lui Nicolae Vacăroiu.
 Ochii indiferenți ai lui Emil Constantinescu.
 Ochii cu scilipiri de oțel ai lui Virgil Măgureanu.
 Ochii de bon-viveur ai lui Andrei Pleșu.
 Ochii de gheață ai lui Nicolae Manolescu.
 Ochii cu privire fixă ai lui Vadim.
 Ochii lăcrimoși ai Doinei Cornea.
 Ochii neîndurători ai lui Octavian Paler.
 Ochii ageri ai lui Adrian Năstase.
 Ochii care privesc de departe ai lui Corneliu Coposu.
 Ochii vicleni ai lui Radu Câmpeanu.
 Ochii profunzi ai lui Gabriel Liiceanu.
 Ochii în care nu citești nimic ai lui Ilie Verdet.

Ochii pătrunzători ai lui Gheorghe Tinca.
 Ochii pofticioși ai lui Vasile Văcaru.
 Ochii de uliu ai lui Gheorghe Funar.
 Ochii plini de vioiciune ai lui Petre Roman.
 Ochii cu lumini jucăușe ai lui Alexandru Paleologu.
 Ochii posaci ai lui Sergiu Cunescu.
 Ochii obraznici ai lui Ioan Gavra.
 Ochii de un tragism îndurat cu noblete ai regelui Mihai.
 Ochii care pot să semene cu toți ochii din lume ai lui Ion Iliescu.
 De pretutindeni ne-nconjoară ochi care ne bântuie, fără folos, zilele și nopțile.

Circulă tot mai mult zvonul că Partidul Socialist al lui Mohora a găsit un sprijin puternic în partidele de centru-stânga din Europa occidentală și, mai ales, la câteva centrale sindicale importante din Statele Unite. De aici s-ar părea că i se trage domnului Tudor Mohora orientarea politică socialist liberală, știut fiind faptul că social-liberalismul este o doctrină politică hibridă en-vogue printre partidele stângii vestice. Mulți analiști politici, printre care și Ion Cristoiu (cu care Tudor Mohora s-a cunoscut în perioada U.A.S.C.R.), văd în Partidul Socialist primul partid de stânga din România care lucrează cu metode dinamice, moderne, occidentale.

Noi putem spune că sunt curat-balcanice și "curat-moderne", mai ales că seamănă

la județ nu a venit singură și nici cu mâna goală. Delegația de partid mai era formată dintr-un taraf și câțiva șoferi care transportaseră cantități mari de carne de mici și multe butoaie cu vin. Pentru cetățenii alegători totul era pe de-a moaca. Tovarășii lăutari cântau, alți tovarășii mai mici prăjeau carnea la grătar, iar cetățenii alegători mâncau și beau cât încăpea. Când taraful făcea o pauză, tovarășii de la județ discursau cu patos revoluționar de pe tribune improvizate.

Populația masculină a orașului s-a simțit excelent, pentru că vinul nu era deloc rău. Noaptea târziu, când toată lumea se magnetizase bine, au apărut și niște formulare. Oameni serviabili, cetățenii din Pogoanele au semnat fără să se uite cu

Tribunalele din România și Casa Regală

Mircea Grigore Lambrino a fost recunoscut de justiția română ca fiu legitim al lui Carol al II-lea. Tribunalul Alexandria a decis, pe 13 octombrie a.c., recunoașterea pe teritoriul României a unei hotărâri judecătorești a Tribunalului din Lisabona (Portugalia) din 1955. Instanța portugheză hotărâse că Mircea Grigore Lambrino poate participa la inventarul succesoral lăsat de Carol al II-lea. În baza acestei hotărâri, Mircea Grigore a primit titlul de prinț de Hohenzollern.

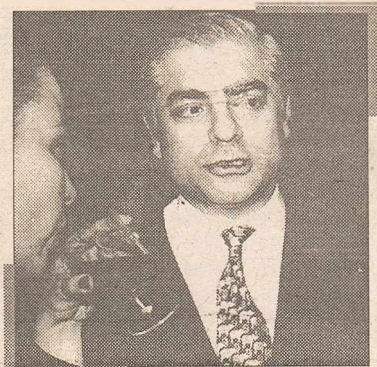
Paul Filip de Hohenzollern, ca mandator al tatălui său Mircea Grigore, a formulat în 1991 o cerere Tribunalului

Familiei Regale Române, marchează victoria cauzei drepte a familiei mele în fața justiției din România". De asemenea, Paul

În 1918, la Odessa, Carol al II-lea și Ioana Zizi Lambrino s-au căsătorit religios. Constituția și statutul Casei Regale prevedeau că orice căsătorie a unui membru al Casei Regale trebuia încuviințată de Rege. În 1919, Tribunalul Ilfov a anulat căsătoria lui Carol al II-lea cu Zizi Lambrino. Pe 23 martie 1919 hotărârea instanței românești a rămas definitivă. Pe 8 ianuarie 1920 s-a născut Mircea Grigore, iar pe certificatul său de naștere în locul numelui tatălui s-a tras o liniuță. La acea dată, legislația română nu admitea nici un fel de stat al paternității în afara căsătoriei, nici măcar prin recunoaștere voluntară. Deși Carol al II-lea a declarat imediat în presă că-și recunoaște copilul, Mircea Grigore a primit numele mamei, Lambrino.

București prin care solicita recunoașterea hotărârii Tribunalului din Lisabona din 1955, pe teritoriul României. După patru ani, a ajuns la Tribunalul care a admis faptul că primul născut al lui Carol al II-lea este Mircea Grigore. Hotărârea Tribunalului din Alexandria poate fi atacată la Curtea de Apel Tebeorman în termen de 15 zile de la pronunțare. „După 75 de ani s-a făcut dreptate. Această victorie se constituie ca un gest de iubire și onoare față de tatăl meu. Nu am făcut aceste demersuri pentru avantaje personale, ci doar pentru tatăl meu. Decizia prin care se recunoaște că tatăl meu este, legal, șeful

adversă (n.r. Regele Mihai) a pierdut în fața unei instanțe române - se neagă puterea justiției asupra Familiei Regale. Când nu vor mai avea argumente și pentru acestea, ce vor mai găsi?" Referitor la acest subiect, Biroul de presă al MS Regele Mihai precizează: „Decizia Tribunalului Alexandria nu are nici o consecință directă sau indirectă la statutul Familiei Regale a României. Această decizie de drept civil în materie de filiație nu poate, în nici un caz, să confere statutul de membru al Familiei Regale sau să confere titlul și denumirea de Alteță Regală". În concluzie, numai Regele Mihai își poate asuma,

în mod legitim, datoriile și responsabilitățile Tronului României.

Părintele Constantin Galeriu, referitor la căsătoria dintre Carol al II-lea și Zizi Lambrino, declara: „Căsătoria de la Odessa este cea legală, canonică și, după câte știu, Biserica nu a anulat niciodată această cununie". Totuși Ioana Zizi Lambrino l-a chemat, în 1926, în fața instanței Departamentului Sena (Franța) pe Carol Caraiman (la acea dată el neavând titlul de prinț) pentru a recunoaște că este tatăl lui Mircea Grigore. Carol a refuzat să recunoască și a indicat, în acest sens, competența exclusivă a statului român. Instanța franceză a respins, pe 1 decembrie 1926, cererea lui Zizi Lambrino.

Politică occidentală la Pogoanele

foarte tare cu cele folosite de partidele perioadei politice interbelice.

Orășelul Pogoanele din județul Buzău e un târg liniștit, unde nu se întâmplă niciodată nimic special, poate doar dacă se îmbată cineva și își ia la bătaie nevasta. În urmă cu puțin timp, în micul oraș s-a petrecut, totuși, ceva special. În centru, a apărut mai întâi fosta secretară Il a județenei de partid Buzău. Tovarășa de

atenție ce semnează. Cei cu care am vorbit noi au iscălit fără să se uite pe ce document pălesc cu semnătura.

După o matură analiză politică, am tras concluzia că este foarte probabil ca Partidul Socialist să fi început deja să strângă cele 100 000 de semnături necesare intrării în cursă a unui candidat propriu la alegerile prezidențiale.

TOMA ROMAN jr. ■

Tudor Mohora

Scumpa mea Zizi
 București, 1.08.1919

Rămânând a pleca spre a-mi relua comanda Regimentului pe front, nu se poate ști ce se poate întâmpla. Doresc ca această scrisoare să-ți rămâie ca o recunoaștere din partea mea că sunt părintele copilului care-l vei naște și că niciodată n-am încetat, cu toată anularea căsătoriei noastre, de a mă considera ca soțul tău".

Carol, Prinț al României

TEO CĂLINESCU ■

Confirmări, confirmări, confirmări...

Acum, când scandalul Vadim-Iliescu se lăfăie prin paginile tuturor gazetelor, nici o publicație nu sesizează că trăim de fapt într-o perioadă a marilor confirmări.

În ultimul timp s-au petrecut evenimente cu adevărat notabile care dovedesc fără echivoc faptul că, într-o serie de chestiuni fundamentale, presa independentă a avut dreptate.

Nu o dată în ultimii ani puterea politică a fost acuzată că falsifică datele statistice. Cu alte cuvinte, se sugera faptul că mai marii zilei, prin uneltele lor servile, pe care le-au infiltrat în toate eşaloanele societății, controlează și Comisia Națională de Statistică. Ca principal argument, presa aducea în discuție decalajul uriaș dintre cifrele și afirmațiile guvernanților - care sugerau o creștere a nivelului de trai - și situația concretă a cetățeanului, care se înrăutățea. Analizele presei erau susținute și de autorități în materie de economie, dar ce contează presa atunci când televiziunea este cu trup și suflet alături de executiv și minte atât de frumos? Sau dacă nu minte, tace?

Iată însă că limpezirea acestei chestiuni vine de unde nu te aștepti și tocmai de aceea confirmarea cu pricina are o valoare deosebită. Senatorul socialist Gh. Răboacă iese la rampă și acuză Comisia Națională de Statistică de faptul că lucrează cu indicatori deformați. Tot parlamentarul cu pricina sesiza faptul că rezultatele economice cu care se făleşte dl Văcăroiu sunt umflate de două ori. Când asemenea afirmații vin de la un om care a văzut până de curând actuala putere din interior, lucrurile devin cât se poate de serioase. Iată deci că timp de trei ani, presa n-a strigat degeaba. Avea dreptate.

Tot acum izbucnește afacerea PUMA. Sigur, executivul neagă orice implicare a sa în tranzacționarea celor 12 elicoptere. Ziarele din Africa de Sud aduc însă la lumină detalii interesante. Planează încă misterul asupra comisionului încasat și, ținând cont de apropierea alegerilor, orice speculație poate prinde contur. Una peste alta, povestea seamănă cu celebra afacere PETROMIN - FORUM MARITIME. Se confirmă deci afirmațiile presei independente potrivit cărora cei care guvernează România au transformat țara într-o zonă a comisioanelor grase, unde totul e posibil. Nu puteam omite din această scurtă înșiruire scandalul iscat de afirmațiile senatorului C.V. Tudor. Și această poveste dovedește ceva. Dovedește că Parchetul General se poate oricând autosesiza... dacă vrea președintele republicii. În ultimii ani, Vadim nu l-a ofensat doar pe dl Iliescu. Au fost trecute prin condeiul spurcat al indivizilor de la binecunoscuta fițuică a gazetarului-senator și alte persoane cu funcții în stat și Procuratura nu s-a autosesizat deși avea voie s-o facă! Dacă liderului PRM i se va retrage imunitatea parlamentară - ceea ce de altfel și merită - se va naște firească întrebare: dacă acum s-a întâmplat, până acum de ce n-a fost posibil? Un singur element nou a apărut și acesta este cât se poate de clar: acum l-a supărat pe președinte. De unde concluzia: orice se poate, numai să vrea șeful statului.

Iată deci încă o posibilă confirmare a faptului că la noi statul de drept și democrația sunt noțiuni ce admit orice fel de interpretare. Nu spunea tot ea, presa ultimilor ani, că trăim într-o republică prezidențială?

RĂZVAN DUMITRESCU ■

Gura vadimului n-are lacăt

C.V. Tudor consideră că solicitarea Parchetului General de ridicare a imunității parlamentare este o mârșăvie. „Este evident că Vasile Manea Drăgulin ne plătește niște polițe. Înainte de a fi numit, i-am cerut președintelui Iliescu să găsească pe altcineva, Drăgulin fiind un infractor dovedit, turnător cu simbrile la securitate, nemaivorbind de jenantele sale-puseuri alcoolice”, a declarat C.V. Tudor. De asemenea, el a precizat că are cunoștință despre „presiunile infernale” ce se fac asupra ministrului justiției, de către înalte sfere ale puterii, pentru ridicarea imunității sale parlamentare.

A fi sau a nu fi imun. Aceasta-i întrebarea

După aproximativ trei săptămâni de verificări, procurorul general a solicitat ministrului justiției să declanșeze, în Senat, procedura de ridicare a imunității parlamentare a senatorului PRM Corneliu Vadim Tudor. Vasile Manea Drăgulin a motivat cererea prin faptul că au fost îndeplinite actele premergătoare de urmărire penală, în urma publicării unor articole injurioase la adresa președintelui Ion Iliescu și a directorului SRI, Virgil Măgureanu, și este necesară declanșarea urmăririi penale pentru ofensă adusă autorității. Urmează ca ministrul justiției, Gavril Iosif Chiuzbaian, să înainteze cererea de ridicare a imunității parlamentare la Comisia Juridică a Senatului, care va analiza sub aspectul legalității și al probelor de acuzare cazul respectiv. Din punct de vedere procedural, propunerea de ridicare a imunității parla-

mentare a senatorului C.V. Tudor va ajunge cu siguranță în plenul Senatului. Ministrul justiției nu poate stopa declanșarea ridicării imunității parlamentare, deoarece Ministerul Justiției este un organ al administrației de stat și nu poate lua o decizie împotriva unui organ al puterii judecătorești cum este Parchetul General. Avizul Comisiei Juridice este însă consultativ, ridicarea imunității putând fi decisă cu votul a 2/3 din numărul senatorilor. Senatul este singurul loc unde poate fi stopată ridicarea imunității parlamentare a președintelui PRM. Ridicarea imunității parlamentare atrage după sine vulnerabilitatea persoanei în raport de orice acțiune judecătorească ce i s-ar intenta. Ceea ce înseamnă că Vadim Tudor trebuie să răspundă tuturor acuzațiilor de calomnie ce i-au fost aduse în ultimii patru ani de diferite persoane, pe

care senatorul PRM le-a atacat în săptămânalul România Mare. Dar, atenție, acest lucru se poate întâmpla doar pe perioada pierderii imunității. Se pot porni toate acțiunile intentate lui Vadim, singura condiție este ca ele să fie finalizate la momentul încheierii procesului în dosarul pentru care i s-a ridicat imunitatea parlamentară. Astfel, procurorul Marian Capotă, de la Parchetul General, cel care pe parcursul ultimilor ani a stocat toate plângerile penale împotriva lui C.V. Tudor - ar trebui să întocmească rechizitoriul pe care să le trimită spre judecare Curții Supreme de Justiție. Dacă C.V. Tudor își va pierde imunitatea, el are în continuare statut de demnitar, iar singura instanță competentă să-l judece este secția Penală a Curții Supreme de Justiție.

TEO CĂLINESCU ■

Pe banii dumneavoastră

Bugetarii

De obicei, când spunem „instituții bugetare”, ne gândim la cele 19 ministere, la unitățile subordonate lor și la întreprinderile de stat. În realitate sunt ceva mai multe și e bine să știți de existența lor, întrucât funcționează, stimăți cititori, pe banii dv. Departe de noi gândul de a insinua că unele dintre instituțiile din lista care urmează ar consuma degeaba impozitele pe care le plătiți - în schimb vă invităm pe dv. să comentați în ce măsură considerați că își justifică existența și cheltuielile. De asemenea - pentru că lista, probabil, e departe de a fi completă -, vă rugăm să ne semnați ce alte unități bugetare ar trebui trecute pe ea. Nu am inclus în lista întreprinderile de stat (fabrici, societăți comerciale, prestări servicii etc.) care, într-un viitor ipotetic, ar putea deveni private și/sau rentabile, nesubvenționate - ci doar pe cele care prin definiție sunt alimentate de la buget.

1. Ministere: Industrie, Apărare, Externe, Interne, Cultură, Sănătate, Justiție, Învățământ, Cercetare, Tineret, Comerț, Mediu, Agricultură, Muncă, Finanțe, Transporturi, Telecomunicații, Turism, Lucrări Publice.
2. Unități subordonate: ambasade și consulate, unități militare și centre militare județene, inspectorate și secții de poliție, inspectorate și instituții de cultură, direcții județene și instituții medicale, tribunale, inspectorate județene și unități școlare, institute de cercetare și proiectare etc.
3. Comisia Națională de Statistică.
4. Oficiul de Stat pentru Invenții și Mărci.
5. Agenția Națională de Control al Exporturilor.
6. Agenția Națională pentru Resurse Materiale.
7. Agenția Națională pentru Resurse Minerale.
8. Oficiul de Stat pentru Protecția Cumpărătorilor.
9. Consiliul pentru Minorități.
10. Comitetul Interministerial pentru Relații cu Republica Moldova.
11. Centrul Euroatlantic.
12. Institutul de Relații și Studii Internaționale.
13. Fundația Europeană „Nicolae Titulescu”.
14. Fundația Culturală Română.
15. Comisia Națională pentru Informatică.
16. Comisia Națională pentru Rezolvarea Sesizărilor și Doleanțelor Cetățenilor.
17. Comisia Națională de Protecție a Muncii.
18. Comisia Națională pentru Controlul Activității Nucleare.
19. Comisia Națională pentru Urbanism și Amenajarea Teritoriului.
20. Institutul Român de Standardizare.
21. Biroul Român de Metrologie Legală.
22. Comisia Muzeelor și Colecțiilor.
23. Comisia Națională a Monumentelor, Ansamblurilor și Siturilor Istorice.
24. Curtea Supremă de Justiție.
25. Procuratura Generală.
26. Procuratura Militară.
27. Colegiul Național de Apărare.
28. Fundația Colegiului Național de Apărare.
29. Curtea de Conturi.
30. Curtea Constituțională.
31. Comisia Națională pentru UNESCO.
32. Centrul de Inventică.
33. Asociația de Drept Internațional și Relații Internaționale.

34. Comisia Națională a Audiovizualului.
35. Secretariatul de Stat pentru Handicap.
36. Biroul Central pentru Expertize Tehnice.
37. Consiliul Legislativ.
38. Agenția Națională pentru Privatizare.
39. Aparatul tehnico-administrativ al Guvernului, Parlamentului și Președinției.
40. Serviciul Român de Informații.
41. Serviciul de Pază și Protocol.
42. Agenția Română de Dezvoltare.
43. Comisia Națională de Prognostic.
44. Secretariatul de Stat pentru Culte.
45. Consiliul pentru Coordonare, Strategie și Reformă Economică.
46. Subsecretariatul de Stat pentru Problemele Victimelor Revoluției.
47. Comitetul Național pentru Protecția Copilului.
48. Fondul Proprietății de Stat.
49. Comisia pentru Administrarea Fondului „Libertatea”.
50. Institutul pentru Calitatea Vieții.
51. Agenția de Protecție a Mediului (cu filiale județene).
52. Camerele de Muncă (idem).
53. Consiliul Național de Evaluare și Acreditare Academică.
54. Comisia de Evaluare și Acreditare a Învățământului Preșcolar și Preuniversitar.
55. Consiliul Național pentru Reforma Învățământului.
56. Consiliul Național de Atestare a Titlurilor, Diplomelor și Certificatelor Universitare.
57. Consiliul Național de Finanțare a Învățământului Superior.
58. Consiliul Național al Bibliotecilor.
59. Consiliul Național al Rectorilor.
60. Consiliile Naționale de specialitate (pe discipline).
61. Federațiile sportive.
62. Comitetul Olimpic Român.
63. Federația Sportului Școlar și Universitar.
64. Academia Română.
65. Academia de Științe Medicale.

Așteptăm comentariile dv.

TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

Cazul Dinu Dan

Un spion între oameni

Ar fi interesant de știut cine nu vrea ca acest serial să continue. Telefoanele anonime de amenințare primite la sediul revistei noastre, despre care aminteam în numărul trecut, ar fi putut să treacă, în alte condiții, drept o glumă proastă. Represaliile cu care atât **Dinu Dan**, cât și redactorii noștri sunt amenințați pot fi, în condițiile unei asemenea lumi neiertătoare în care am intrat, mai mult decât adevărate.

A discerne minciuna de adevăr, păcăleala de tragedie, într-un asemenea context, este o operațiune ce necesită o cunoaștere mult mai profundă, din interior, a lucrurilor. **Dinu Dan** poate să fie încă spion și asta o spunem doar ca un exemplu dintre cele mai banale. Și, mai mult ca sigur, neadevărat.

Văzându-l însă pe acest om, fost securist, fost SRI-st, mergând orbește pe un drum fără nici o ieșire vizibilă, conștient de ce face și de consecințe, am realizat că nici o instanță din lume nu-l va putea condamna mai drastic decât a făcut-o el însuși ieșind din „lumea din umbră”. Se teme de toți și de toate, e aproape singur, fără bani, fără casă... Singura lui avere este memoria, conștiința a 20 de ani de muncă apăsându-l din ce în ce mai rău. **Dinu Dan**, acum e un personaj pe cât de tragic, pe atât de enigmatic și de periculos. Și tocmai de aceea revine cu obstinație întrebarea: Cine nu vrea ca acest serial să apară?

Acest serial nu se dorește un atac la adresa SRI și nici a directorului său, Virgil Măgureanu

Episodul 3

Goana după spioni străini
- perioada 1978-1984 -

- Ce s-a petrecut în 1978, în cariera dv.?

- Până atunci dusesem o viață dublă: eram, pe de-o parte, subofiter de transmisiuni în cadrul MăpN, iar pe de altă parte agent de Securitate. A apărut un moment în care șefii mei din Direcția a IV-a nu au mai reușit să-i păcălească pe cei de la armată și a trebuit să fiu trecut în rezervă...

- Ce s-a întâmplat?

- Am avut un conflict cu niște cetățeni libieni la Rm. Vâlcea, la restaurantul hotelului „Alutus”. Practic, eu stăteam la o masă în restaurant..., eram într-o misiune de filaj chiar al acestor cetățeni libieni. La masa lor spiritele s-au incins destul de tare încât discuția pe care o purta a degenerat, la un moment dat, în bătaie. M-am implicat încercând să-i calmez, dar nu s-a putut... m-au lovit și pe mine, iar în momentul în care viața îmi era pusă realmente în pericol am scos pistolul și i-am amenințat. S-au speriat foarte tare... în fine cei de la armată mi-au aflat adevăratul statut și m-au trecut în rezervă.

- Care era motivul filajului?

- Cetățenii libieni, unii dintre ei, erau bănuți de acțiuni de spionaj economic la întreprinderea I.U.C.F. Rm. Vâlcea. Până la urmă șeful de grup a și fost dovedit și declarat „persona non grata”. Cred că era chiar o rudă de a lui Ghaddafi.

- Fiind trecut în rezervă din MăpN, activitatea pe linie contrainformativă a crescut, probabil, foarte mult...

- Sigur. Am fost încadrat la diverse unități, să le spunem „socialiste”, pe funcții de acoperire, dar exact în acele locuri care îmi îngăduiau accesul la informațiile de

care aveau nevoie șefii mei. Prima dintre slujbe a fost la Corpul de pază militarizată județul Vâlcea, ca armurier și șef transmisiuni, cu toate că nu aveam nici măcar o stație

românești ș.a.m.d. În plus, în urma unui aranjament la nivel superior am fost pus, să furnizez informații și lt. col. **Hodina Ștefan**, cel care se ocupa de cadrele de miliție, pe

Implicarea PSM-ului

Subsemnatul, **Dinu Dan**, vă aduc la cunoștință următoarele:

În ziua de 19.10.1995 am fost căutat în București de numitul **Stănculescu Dan**, fost subordonat al meu în cadrul A.N.I.S.E care inițial a spus că vrea să dea informații suplimentare care să confirme ceea ce s-a scris în ziarul **Ziua**.

După ce l-am prezentat celor de la redacția ziarului **Ziua** și a dat o declarație în acest sens, primind și suma de 50.000 lei, a vrut să meargă și la redacția revistei **Flacăra** pentru același lucru.

L-au oprit în București și l-au cazat la hotelul Grivița, iar a doua zi acesta a plecat în Rm. Vâlcea spunând că mai vine cu un cetățean care dorește să facă același lucru.

Într-adevăr, a venit însoțit de **Marin Marian**, care s-a prezentat drept ziarist la cotidianul local din Rm. Vâlcea „**Poștalionul**” și împreună cu aceștia am fost la redacția revistei „**Flacăra**” unde s-au purtat anumite discuții, cei doi încercând să devină colaboratori pentru diverse sume de bani și totodată încercând prin discuțiile purtate să atragă atenția celor din redacție că eu am lucrat (sau lucrez pentru D.I.A.) și că oamenii

din S.R.I. Vâlcea s-ar ocupa cu strângerea de informații în acest sens.

În după-amiaza de vineri cei doi au început să-mi demonstreze că nu fac bine ce fac și că sunt persoane din Rm. Vâlcea interesate ca eu să ies din viața publică, iar ei mă vor asigura pe toată viața cu tot ce am nevoie, inclusiv protecție.

În noaptea de vineri am locuit cu cei doi într-un apartament din Pajura, unde m-a dus **Marin Marian**. Dimineața, aceștia mi-au spus că deputatul **Rotaru** din P.S.M. dorește ca eu să-l întâlnesc în Rm. Vâlcea și, dacă accept, voi avea din partea acestui partid tot ce îmi trebuie. Inițial m-am prefăcut că accept și cei doi mi-au spus că de fapt acest deputat i-a trimis dându-le și banii necesari. De asemenea, au discutat, cu acesta la telefon la Rm. Vâlcea și i-au comunicat că am acceptat, urmând să ne deplasăm împreună la Rm. Vâlcea. În gară, eu le-am spus că mă duc la W.C. și am dispărut.

Precizez că cei doi au primit și sâmbătă 21.10.1995 o sumă de bani din partea deputatului **Rotaru** la Oficiul nr. 1 București.

lângă activitatea mea de contrainformații militare pe care o raportam col. **Onescu Aurel**.

Am intrat pe șest în obiective militare de importanță strategică.

- Care au fost misiunile mai deosebite pe care le-ați întreprins atunci?

- Prima și, poate, una dintre cele mai importante a fost întocmirea planurilor de pază ale hidrocentralei Voineasa și ale sistemului aferent.

- Ce înseamnă acest sistem aferent?

- La complexul hidroenergetic Voineasa sunt și alte obiective incluse cu caracter strategic - militar protejate de trupele de securitate iar pe de altă parte de formațiunile de pază militarizată. Nu pot să vă spun exact ce fel de obiective se află acolo căci fac parte din sistemul național de apărare și...

- Concret, ce misiune ați avut?

- Trebuia să verific dacă în aceste obiective se putea pătrunde.

- Și se putea sau nu intra în ele?

- Se putea. Eu am verificat acest lucru intrând în ele, chiar de mai multe ori, pe șest. Alt ordin l-am primit de la șeful miliției municipiului Rm. Vâlcea, col. **Neacșu**, și de la locțiitorul acestuia, lt. col. **Părvu**, care mi-au dat o misiune specială:

canților de carne vie, al speculanților din Rm. Vâlcea, dintre care i-aș menționa pe **Măgadan Constantin** zis „**Lordul**” și pe **Nino „Italianul”** care îmi furnizau date ca să-i las în pace. Aceștia doi mi-au oferit informații cum că doi turci se interesează de sistemul de protecție al barajului Nord (care dacă se rupea distrugea tot orașul) și de unitățile industriale din zonă. Noaptea am luat două prostituate, m-am dus cu ele pe baraj, le-am spus numărul TIR-ului și le-am trimis la turci. Între timp am chemat un echipaj de poliție care i-a surprins în flagrant delict, ei neavând voie să intre în contact cu cetățeni români și cu atât mai puțin cu prostituate. La control li s-au găsit și legitimațiile de la Ministerul Turc de Interne. La anchetă ei au și recunoscut acest lucru. Alt caz a fost supravegherea unui fost ofițer de securitate, **Ispas Nicolae**, unul dintre șefii de serviciu de la Contraspionajul economic al Securității Vălcene. De data asta nu el, ci fiica lui era cea care furniza date. Ea era liceană, minoră și o apucase pe căi greșite. Era în relații, mai mult sau mai puțin amoroase, cu un cetățean libian care pretindea că studiază în București. Am descoperit că fata îl trăgea pur și simplu, de limbă pe taică-său ori pur și simplu îi fura documentele din buzunare și i le dădea cetățeanului arab. Acesta a fost prins, iar printre altele documente secrete, asupra lui s-au găsit schițe de utilaje, schițe ale unităților economice strategice și fotografia tatălui fetei, a ofițerului **Ispas Nicolae** cel care, cel puțin la nivel teoretic, conducea operațiunile de contracarare a lui.

- Ce s-a întâmplat cu spionul arab?

- A murit într-un accident de circulație, pe autostrada București - Pitești. Nu a mai apucat să ajungă la el în țară...

(continuare în numărul viitor).

Un grup de redactori

Precizare

Redacția revistei noastre ține să aducă la cunoștința publicului următoarele informații aflate în urma unei discuții cu subofițerul în rezervă **Stănculescu Dan**:

1. acesta nu a activat nici în cadrul DSS și nici în cel al SRI. Singura încadrare militară a fost în trupele MăpN.

2. lt. col. (r) **Popa Gheorghe** a fost contactat de o serie de ofițeri implicați în dezvăluirile făcute de **Dinu Dan** pentru „a-i închide gura” acestuia contra unei anumite sume de bani și nu cu misiunea expresă de a-l lichida.

Subsemnatul **Dinu Dan**, domiciliat în Rm. Vâlcea, str. Doctor **Hacman** bl. 99, sc. D, ap. 5, prin prezenta îmi asum întreaga răspundere față de conținutul serialului publicat în revista „**Flacăra**”, drept pentru care semnez propriu, fără a fi constrâns de cineva.

26.10.1995.

Subsemnatul **Dinu Dan**, domiciliat în Rm. Vâlcea, str. Doctor **Hacman** bl. 99, sc. D, ap. 5, sunt de acord cu publicarea în revista „**Flacăra**” nr. 44 a acestui material.

26.10.1995

Subsemnatul **Dinu Dan**, domiciliat în Rm. Vâlcea, str. Doctor **Hacman** bl. 99, sc. D, ap. 5, sunt de acord cu publicarea în revista „**Flacăra**” nr. 44 a acestui material.

Marie Jeanne Curelescu și fiul ei Mihai

Ministerul de Interne justifică un viol printr-o condamnare nedreaptă

Ce s-a întâmplat

Anul trecut revista noastră a publicat un reportaj despre ce a pățit dna Curelescu în '89-'90. Ea a fost arestată în timpul revoluției. După ce a organizat la TVR un punct de prim-ajutor pentru răniți, a observat că alte personaje de prin zonă se „ocupau” de ajutoare. Fiindcă văzuse prea multe și mai ales pentru că încercase să facă lumină în cazul dispariției miraculoase a unei mari cantități de medicamente și alimente, ea a fost considerată incomodă și a fost înfundată. Cei care făceau să dispară ajutoarele mai ceva decât magicianul David Copperfield s-au transformat din acuzați în acuzați, la fel ca Ceaușescu la procesul din 1936. A fost umflată de miliția postrevoluționară. Calvarul dânselor a durat 9 luni, cât timp a stat în arest preventiv. A fost mutată de la o secție de poliție la alta, a fost bătută, nu a avut dreptul la vorbitor. Prin februarie 1990 a fost dusă la Jilava.

Fiindcă în toamna lui 1990 opinia publică aflase din presă despre nenumăratele furturi din ajutoarele primite la „Revoluție” și puterea încerca să găsească un „tap ispășitor”, dna Curelescu a fost condamnată fără probe concludente la 1 an și 6 luni închisoare. Pe data de 3 ianuarie 1990, în timp ce se afla în arestul Secției 4 Poliție, dna Curelescu a fost violată de plutonierul criminalist Simion Tudor. Mai-marii Secției 4 au încercat să mușamalizeze totul, nu au adus un medic legist să constate violul și au transferat-o pe dna Curelescu pe la alte secții de la Penitenciarul Jilava. În urma violului, dna Curelescu a rămas gravidă și nu i s-a permis să facă

avort. Astfel, în septembrie 1990, a născut un băiat, pe Mihai-Dimitri.

După ce a ieșit din închisoare, Marie Jeanne a cerut să se lămurească situația. Sub presiunea organizațiilor internaționale pentru drepturile omului și prin evidența probelor, instanța a decis că tatăl copilului este plutonierul Simion. În timpul cercetărilor,

să lungească procedura de judecată. Au avut loc înfățișări peste înfățișări. Marie Jeanne Curelescu a adus martori credibili printre care și un subofițer M.I., dl Popescu Cornel.

Pe 9 mai 1995, completul de judecată al Judecătorei Sectorului 5, condus de dna Herold Ioana, admite reclamația dnei Curelescu. Prin sentința nr. 2932, M.I. este

nemaipomenit. Consilierii juridici ai dlui Tărăcilă încearcă să abată atenția de la viol legându-se de „conduita general necorespunzătoare a reclamantei, care a fost condamnată la un an și șase luni închisoare.”

Tot acești domni consilieri, băieți isteți, au mai găsit un subterfugiu de milioane, anume că violul nu a fost reclamat la timp. Întâmplător, câteva luni după comiterea infracțiunii, dna Curelescu s-a aflat în penitenciar sub presiunea șefilor plutonierului Simion Tudor, care încercau să mușamalizeze totul.

Este clar că M.I. nu vrea să se creeze un precedent. Cine știe câte femei reținute de poliție nu au fost violate și dacă dna Curelescu ar câștiga procesul poate le-ar veni ideea să dea în judecată ministerul și altora și uite-așa bugetul de tranziție o să scadă. Cele 3 milioane cerute ca despăgubire de M.J. Curelescu nu reprezintă mare lucru, dar dacă ar fi să ne gândim că încă cel puțin 100 de femei vor cere același lucru, nu știm ce o să iasă.

Faza III: ?

Se presupune că Tribunalul Municipiului București, dacă va lucra cinstit, îi va da iarăși câștig de cauză dnei Curelescu. Acest fapt se va întâmpla oricum după nenumărate înfățișări, adică după cel puțin încă un an. M.I. va face iar recurs. Vor fi alte înfățișări, deci încă un an pierdut.

Acum se desfășoară o luptă de uzură, un război al nervilor. Dna Curelescu este decisă să reziste, să continue cu orice preț acțiunea judiciară. Dacă va avea succes, în doi ani va câștiga procesul cu M.I. Până atunci lumea o să uite ce s-a întâmplat și domnii polițiști vor fi și ei mulțumiți.

TOMA ROMAN jr. ■
LUCI ȘTEFANOVICI ■

Marie Jeanne Curelescu era până la „evenimentele” din '89 un om obișnuit. Lucra ca asistentă medicală, nu-i mergea nici prea bine, nici prea prost. Vâjâiala din decembrie, însă, i-a transformat viața într-un coșmar. Aceasta nu din cauză că a fost rănită sau capturată de „teroriști”, ci exclusiv din vina autorităților statului, pe atunci proaspăt democratice.

Anii trecuți, presa a relatat pe larg despre ce i s-a întâmplat dnei Curelescu. Cazul ei a intrat în atenția unor organizații naționale și internaționale pentru drepturile omului, precum LADO, APADOR-CH, AMNESTY INTERNATIONAL. Mai mult chiar, cunoscutul regizor Stere Gulea a început turnarea filmului HIMERA, cu un scenariu inspirat din „experiența” dnei Curelescu. După tot acest tapaj, am crezut că dnei Curelescu i se va face dreptate, dar nu a fost să fie așa.

polițistul s-a sinucis, pe data de 11.06.1991.

De mai bine de doi ani și jumătate, Marie Jeanne Curelescu se judecă cu M.I. pentru daune morale. Ea a fost totuși violată de un polițist în exercițiul funcțiunii, în incinta unei clădiri a M.I.

Faza I: Marie Jeanne câștigă

Doamna Curelescu a introdus acțiunea penală pe 7.01.1991. Juriștii M.I., mari specialiști în pertractări și tras de timp, au reușit

obligat să plătească 3.000.000 de lei daune morale dnei Marie Jeanne Curelescu și 259.000 lei cheltuieli de judecată.

Faza II: M.I. contraatacă

Cei de la M.I. nu vor în ruptul capului să plătească despăgubirile și mai ales nu pot accepta să se recunoască vinovați. Ei au depus o cerere de recurs la Tribunalul Municipiului București.

Cererea de recurs, în posesia căreia ne aflăm, este de un cinism

GEORGE ȚESTEIA:

"SUNT UN PERICOL PENTRU MARI PRODUȚĂTORI AUTO"

Nu se poate crea în condiții de foarte bună stare

- Aveați ceva aranjat când ați ajuns în SUA?

- Nici un fel de aranjament! Am ajuns acolo cu două valize, am fost repartizați în statul Connecticut și am avut un an de zile ajutor social. Dar am luat repede taurul de coarne. Aveam ceva experiență în afaceri, numai că n-am putut să fac ceea ce făceam în România: acolo nu poți să înlocuiești tu o piesă auto, că se compromite marca mașinii!

- Și atunci ce-ați făcut?

- Am ajuns la concluzia că singura șansă este să impui pe piață un produs nou. Dar ce? - că până și vârfurile de pix au număr de patent! Până la urmă m-am hotărât să inventez un nou sistem de distribuție pentru motoare, mai simplu și mai eficient decât cel consacrat care consumă 35% din energia motorului.

- Era o idee mai veche?

- Nu, am fost oarecum forțat de împrejurări. Eu zic că nu se poate crea în condiții de foarte bună stare, trebuie să fii împins de necesitate. În șase luni am găsit o soluție dar, spre surprinderea mea, biroul de patente

nu mai rămânea mare lucru din motor... Ce precedente existau în lume?

- Motorul Venkel, de la Mazda, tot un motor rotativ, a fost adus de japonezi la 255 CP pentru 1,3 l (capacitatea Daciei)! După jumătate de an am găsit o formă convenabilă a rotorului, care însă nu se putea învârti în cilindru, așa încât am ajuns la soluția de a roti și cilindrul! Deci motorul meu este absolut rotativ, se învârt și camerele de explozie.

- Ce-au zis americanii?

- A trebuit să mă adresez companiei NERAC, din subordinea NASA, care se ocupă de patentele pentru motoare. După trei luni, m-au anunțat că există 3240 de cereri de brevete pentru motoare rotative și s-a constatat că nici unul nu e ca al meu.

În curând nu va mai fi nevoie de pickhammere

- Trei mii două sute patruzeci?!

- Trebuie să știți că în SUA se depun anual cam patru milioane de solicitări pentru patente de invenții. Proiectul meu a primit brevet pentru trei invenții diferite pe care le încorporează (motorul, compresorul și

George Țestea s-a născut pe 19 august 1934 în comuna Reicea, "la poalele Făgărașului". A absolvit Institutul Politehnic din Brașov și a lucrat la Automatica, ICTCM, apoi semi-particular, în domeniul ingineriei auto, colaborând cu cooperăția, IDMS, Dacia, Steagul Roșu etc. La sfârșitul anilor '70, când liber-profesioniștii au început să fie vânați, s-a decis să plece din țară. Aflând intențiile sale, Ion Dincă a ordonat arestarea și înmormântarea sa la Jilava, fără nici un proces - "dar despre asta prefer să nu vorbesc". În 1983 reușește să plece în Bulgaria, cu soția și băiatul, obținând azil politic în Grecia, apoi în SUA. După 11 ani în America, vorbește fără umbră de accent străin. A revenit în țară ca să pună la punct o invenție care poate revoluționa industria mondială.

este că sunt un pericol pentru ei: dacă motorul se impune, ar trebui să-și refacă liniile tehnologice, care costă miliarde de dolari. Sau să-mi cumpere dreptul de fabricație și să-l pună în sertar. Dar nimeni nu se poate opune progresului: voi încerca să colaborez cu întreprinderi mai mici.

- Ce legătură au toate acestea cu prezența dv. în România?

- Am reușit să fac la "Automatica" un model experimental și să-mi adun o echipă de înaltă clasă cu care lucrăm la studiul fundamental. Mai mult, am realizat în paralel câteva proiecte de pompe, aflate în execuție la "Turbomecanica", printre care pompa cu jet de apă care dezvoltă 2000 atmosfere. Ea poate fi folosită în decuparea metalului, a minereului, a asfaltului - nu va mai fi nevoie de pickhammere și explozii.

- Când vom vedea motorul-minune în acțiune?

- Sperăm ca până la sfârșitul anului să punem la punct un motor de 1,5 litri care să dezvolte 300-350 CP. El va încorpora tehnologia cea mai avansată: injecție de benzină în camera de explozie, computerizare, elemente Bosch, trei explozii la o singură rotație, și va avea forțe de inerție neglijabile. Față de motoarele clasice, care pierd 85% din energie, lucrul mecanic util va fi de 60%. De producția lui s-a arătat interesată RATMIL - Regia Autonomă de Tehnică Militară. Pe de altă parte, omul meu de afaceri de la New York a contactat o bancă internațională care promovează tehnologia avansată. Dacă vor fi interesați, vom avea asigurate contracte în toată lumea și o finanțare de la 1 miliard de dolari în sus. O parte din acești bani voi încerca să-i dirijez spre România, față de care am o obligație morală.

Diaspora românească acționează tot pe baza principiului cu capra vecinului

- Ce ne puteți spune despre românii din America?

- Poate că încercarea lui George Pallade, prin congresul de la Sinaia, va reuși să adune diaspora românească. Până acum n-a existat o unitate, funcționează și acolo principiul "să moară și capra vecinului", ceea ce e dureros.

- Cum ați regăsit România?

- Nimeni nu poate să nege "deșurubarea" spre democrație, mai ales în ce privește libertatea cuvântului. Cât de repede se poate realiza democratizarea - rămâne de văzut. Ecologic vorbind, sigur că după o revoluție se creează perturbații. E o situație foarte grea. Problema principală e cea a calității produselor - eu pot să vin cu un contract, dar n-am partea umană pregătită. Dincolo, de multe ori am stat cu ochii în tavan și m-am întrebat: "De ce America asta este atât de deșteaptă și de puternică?" - dincolo de faptul că n-au avut războaie pe teritoriul lor etc. Răspunsul este: pentru că au transformat omul în mașină-unealtă, specializată pe un anumit segment. Asta e cheia succesului! Potențialul științific al românilor este foarte bun, dovadă că în străinătate sunt puși în poziții de vârf și sunt foarte apreciați, dar aici lipsește specializarea. Omul trebuie calificat foarte bine pe un anumit domeniu - nu să se priceapă câte un pic la toate.

TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

Românii s-au obișnuit să muncească doar la ordin

- Ce părere aveți despre cei care susțin că se trăia mai bine pe vremea lui Ceaușescu?

- Îmi puneți niște întrebări... Dacă vrei democratizare, asta presupune privatizare și economie de piață, implicit niște discrepanțe. Dacă tu ai avut o inițiativă și ai reușit să te "ridici", iar vecinul tău n-a avut nici o inițiativă, sigur că el rămâne la un nivel de trai mai scăzut - aceste diferențe există oriunde în capitalism.

- Cum vedeți România anilor viitori?

- În mod categoric nu există cale de întoarcere! Or, dacă ai plecat pe drumul acesta, nu poți să mergi decât spre mai bine. Cât de repede - asta depinde de specificul românesc. Sociologii lumii au constatat că trebuie să-i tratezi cu mare grijă pe români: tu îi îndrepti pe om într-o direcție și el, tentat de extreme, foarte greu merge pe linia mediană. Pe de altă parte, românii s-au obișnuit să fie foarte încorsetați, să primească ordine ca să facă ceva. Cum le-ai dat libertate, devin imprevizibili. Poate că, pentru o scurtă perioadă, ar trebui temperată "explozia de democrație". Eu zic că e nevoie de mai multă educație, în primul rând. Una peste alta, sunt totuși optimist.

mi-a comunicat că un american brevetase deja un sistem asemănător, lucru despre care eu nu știam. E adevărat că soluția mea avea un raport de compresie mult mai bun, dar nu m-am mulțumit cu atât și m-am gândit să elimin și blocul motor! Problema asta mi-a luat un an și jumătate și n-a fost prea ușor: aveam un serviciu, lucram opt ore, iar noaptea munceam la proiect.

- Tot eliminând câte un element,

pompa), ceea ce a fost și pentru americani o raritate.

- Dar nu s-au înghesuit să-l fabrice.

- Am luat legătura cu General Motors, Ford, General Electric, Departamentul Energiei, Departamentul Apărării... Peste tot mi s-a spus fie că au nevoie de un studiu aprofundat, fie că nu sunt pregătiți pentru așa ceva. Realitatea

Într-o margine de București, pe malul Dâmboviței și aproape de cartierul Vitan, s-a înălțat o casă cu turnulețe și creneluri, de tipul "noua țigănie". Pare o casă de țigani bogați. Surpriza este că țiganii cu pricina nu locuiesc în casă, ci în spatele ei, în niște cotețe de carton, printre mormane de carton, făcând focul cu carton. Chiar și caii (sunt vreo trei-patru) se hrănesc cu carton. Stăpânul acestui loc dubios este Daniel, zis CIOCU. Casa e gândită de el, pentru veșnicie. E o casă "făcută din gunoaie".

Tot pe malul Dâmboviței, dar mai sus, către marginea orașului, e o groapă de gunoi. Acolo sunt țigani nenumărați, toți din Bolintin, care s-au instalat temeinic în bordeie. Ei culeg resturile de carton și sticlele goale, deșeuri de metale și alte chestii, pe care le vând apoi centrelor de colectare. Subsemnatul, tocmai se retrăsese strategic, după ce făcuse câteva poze, din fața borcanelor și pietrelor aruncate de pașnicii "țigani" de origine bolintineană, când a descoperit micul palat al lui Ciocu.

După câțiva pași prudenți către casa cu turnulețe, din spate a ieșit o căruță cu un cal rânit la gât. Tânărul bărbat de pe capră a uitat să fie agresiv pentru moment. A cui e casa asta frumoasă, dom'le, am întrebat, iar reacția omului a fost imediată, a mea, dom'le, a zi el cu mândrie. S-a dat jos repede din căruță, bucuros în mod evident de faptul că cineva a întrebat de casă, și-a frecat mâinile și

după ce a aflat că sunt de la ziar a început să povestească grăbit câte camere are, cum a desenat-o el, că nu e chiar terminată, că are trei copii și o nevastă și că el cu asta și-a făcut datoria față de familie, a lăsat ceva posterității, cum ar veni, o frumusețe, nu alta, o minunăție, o... biju-terie arhitectonică, am adăugat eu, da dom'le, exact așa, a zis el mulțumit. Apoi s-a prezentat, Daniel, da' nimeni nu-l știe de Daniel, ci de Ciocu, oricine e întrebat pe groapă de Ciocu, îl va arăta cu promptitudine și cu degetul.

Omul mă invită în... spate (și nu în casă cum mă așteptam), în timp ce eu întreb cum adică „pe groapă”. Adică pe groapa de gunoaie, zice el, în timp ce dăm colțul casei și în timp ce privirilor li se dezvăluie o imagine de coșmar, de lumea a treisprezecea, de... țigănie absolută.

Colibe la umbra palatului

Sunt vreo patru-cinci colibe-cotețe de carton și de tablă, vreo douăzeci de persoane, bărbați, copii, bătrâni, câini și cai, vreo trei vetre de foc din care două funcționează cu niște ceaune pe ele, și, mai ales, mormane întregi de cartoane legate cu sârme, cu sfori, cu cârpe, cu orice. Ciocu pare să nu sesizeze surprinderea mea și continuă să vorbească despre groapa lui de gunoi, despre familia lui, despre cartoanele lui, caii lui, căruțele lui. Vorbește repede și pare că e mai bine să nu-l întrerupi. Căruța cu calul rânit la gât e pe malul Dâmboviței și un puști a scos o găleată cu apă pe care a pus-o în fața animalului de

tracțiune. Ciocu vorbește rar și clar, foarte ciudat pentru un țigan, își alege cumva cuvintele, asta se vede, se aude, dom'le, ăștia sunt familia mea, adică nu toți, sunt mai mult veri și... unchi și mătuși, ei adună cartoane pentru mine, spune, și eu înțeleg că de fapt sunt niște angajați, niște salariați, niște amployați ceva ai lui Ciocu. El îi primește să locuiască pe locul lui, locul pe care l-a primit de la Primăria Sectorului 4 ca să-și facă bijuteria lui arhitectonică. Gard nu și-a făcut încă, nu pentru că n-ar fi avut bani, ci ca să aibă... căruțele pe unde să intre... și caii, și... oricum e mai frumos așa, fără gard, a văzut el în Germania că n-aveau garduri casele și... Cotețele, aflu, nu sunt numai pentru așa-zisele rude, chiar și Ciocu însuși, cu copiii, locuiește în coteț pentru moment, încă câteva zile, că a dat deja frigul, că a dat bruma, el se va muta în casă dar ceilalți... treaba lor, dacă nu vor să plătească chirie nu-i primește.

Nu poate să afume pereții în toate camerele, pentru că trebuie să facă focul, nu? Păi, și cartoanele? Ei bine, cartoanele el le ia din groapa de gunoi, le aduce cu căruțele acasă, le alege, le leagă, și ia 175 de lei pe kilogram la centru. Casa asta e făcută din gunoaie dom'le, zice el cu o anumită mândrie și înțeleg că el percepe cumva această figură de stil, că e mândru de ea, îi place cum sună, repetă mereu chestia asta, cu palatul făcut din gunoaie, din cartoane. Ciocu e un personaj interesant, cu mania lui de a repeta că el a lăsat ceva posterității lui țigănești, Ciocu e un fel de artist în mijlocul oamenilor săi, e puțin filosof, el se compară cumva cu un conducător luminat care are mândria de a lăsa un edificiu, el își imaginează o zi, peste... treizeci de ani să zicem, când nepoții lui vor spune prietenilor lor, uite, casa asta cu turnulețe și creneluri a făcut-o bunicul meu Daniel zis Ciocu, din gunoaie a făcut-o, și Ciocu zâmbește fin în colțul gurii când spune asta.

Familia spoitorilor talentați

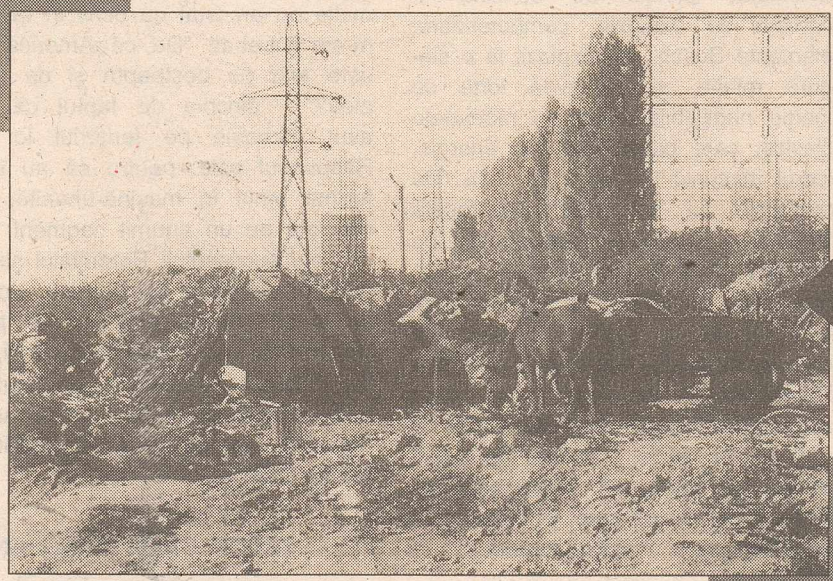
El e Babanu, zice Ciocu, prezentându-mi-l pe unul din falnicii bărbați ai micului trib de pe malul Dâmboviței, și înțeleg că Babanu este, după Ciocu, omul cel mai important din gașcă. El are cal, căruță, câini și familie mare, cu băieți, ceea ce pare important. Babanu are talente mul-

tiple pe care nu se lasă mult le arate. Ciocu adaugă faptul printre spoitori, pentru că spoitori, nu altceva, fiecare anumit talent pe care co-respectă. Eu bănuiesc imediat Ciocu este acela care le-a lăsat cap țăganilor că sunt talentați spun că acest personaj chiar de artist, dar și de Mecena, tector al artelor. Babanu e un cuțitului și al călăriei fără ș multă vorbă, doi puști aranje butuc de lemn și Babanu are dexteritate un iatagan pe care în lemn de la cinci, zece douăzeci de pași. Iataganul primejdios când lovește cu v Babanu pare că deține o ac panoplie de arme mai mici mari. Apoi urmează o demonș călărie pe un cal maro și foar și pe care îl remarcasem mâncând din grămada de c Frăul pe care-l folosește Baba fapt o sfoară nenorocită cu ca seră legate cartoanele, iar căle bine, trebuie să recunosc într-adevăr îndemânatic, spre rarea proprietarului calului. Fii vins, opresc demonstrația, iar multumit, face precizarea că sunt de loc din Bolintin, r „d-ăia” care s-au omorât a care-au dat foc la case și c avut probleme cu românii și c ăia sunt ursari, altă mânco pește, ei sunt, după cum mi-spoitori. Adică fac țingiri și țingiri și toarnă țingiri după p pe care le cunosc doar ei. M așezat fiind pe o laviță mult n decât jegoasă, că în grupul de țigănești al lui Ciocu există mare turnător de crățiți și sp mare clasă (ăsta e disperatul tar al calului maro), o vrăjitoare în cărți, cafea, bobi etc și nevasta lui Ciocu are un face copii frumoși, zice zâmbește, și eu mă prind c glumă la care trebuie să râd.

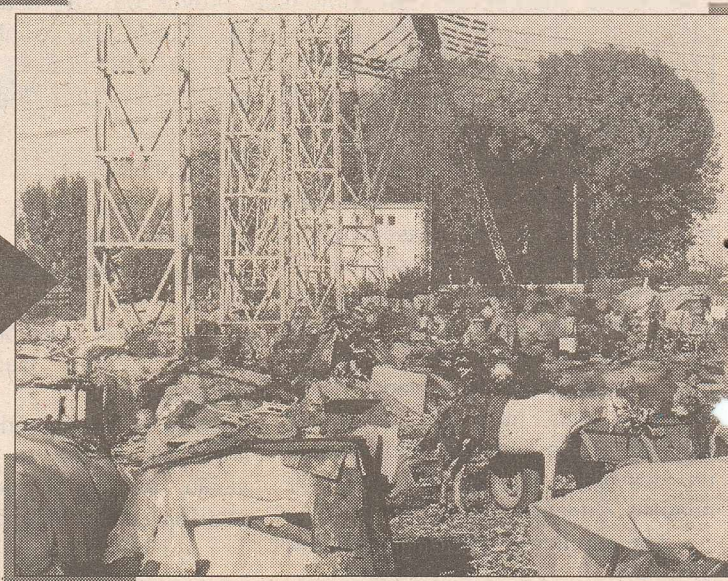
Palatul

Două zile mai târziu, în asfârșit înființez pe moșia lui Ciocu asupra mea două sticle ieftine (asta le place lor) și o carte pentru el. E un cadou. O carte case, despre stiluri arhitector poze de turle de biserică, coloane și decorațiuni.

E frig și în spatele casei ard focuri. Omul mă invită, hai la foc, și mă așază din nou laviță dezgustătoare, după ce alabil eliberează locul de orice

Locul de muncă al țiganilor lui Ciocu: groapa de gunoaie.

al gunoaielor

Babanu, expertul în călărie, venind de la lucru.

de seamă că de data aceasta area e cu mult mai numeroasă, că sunt pe puțin treizeci-patru de oameni în jurul a șase focuri. al sunt și șase căruțe, ceea ce să cred că sunt în realitate familii care mănâncă separat, e cu haleala lui, cu copiii lui etc. e într-o dispoziție de zile mari vede sticlele de rom, iar când cartea e mai mult surprins. Apoi foiește puțin întorcând filele spre să vadă mai bine, are degetele murdare, unghiile foarte negre, roase, el, destul de dubios. Apoi rinde despre ce e cartea și a lui e uluitoare. Ciocu se a evident, e cartea lui, casa lui

pasează, să bea după el. Din fericire sunt cu mașina și nu pot să bea, el devine din ce în ce mai vorbăreț. În seara asta el va deschide lacătul casei și își va arăta interiorul, e o ocazie specială, ce naiba, adică e o zi deosebită și... O să-mi arate camerele, unde vor sta ei, apoi camerele copiilor și celelalte, sala... Are și o sală. În mod surprinzător, Ciocu, cuprins de un entuziasm exploziv, se ridică și scoate din buzunarul de la surtuc (e de blană!) un morman de chei legate cu un lanț cam gros. Aveam să descopăr că toate cheile, absolut toate, erau de la casă, că fiecare cameră era ferecată cu câte o cheie în ciuda faptului că în întreaga clădire nu era mai nimic. Am mai aflat cum se face o torță dintr-un ciomag muiat în smoală și acoperit cu cărpe și m-am mirat de faptul că Ciocu nu s-a încurcat nici măcar o dată cu cheile, deși erau, sau păreau, identice. El a știut ce cheie de la ce cameră e, în ciuda luminii puțină a torței, și au fost vreo douăzeci de camere. Am mai aflat că nu există instalație electrică, nici instalație de încălzire, că baia acestei case imense nu are nici măcar o gaură pentru toaletă, darămite țevi și alte chestii pentru apă. Această singură baie a clădirii e o cameră foarte mică, cu patru pereți și-atât. Ciocu m-a lăsat să țin și eu torța, ca pe o favoare, în timp ce el deschidea și închidea uși, în timp ce-mi arăta pereții din BCA, netencuiți, pe care prinsese niște cuverturi decorative cu (desigur) răpirea din Serai, cu vulturi

Ciocu, peste niște zeci de ani pomenindu-l pe constructor cu admirație.

Povestirile gropii de gunoi

A urmat revenirea la foc, izgonirea puradeilor, lui Ciocu, deschiderea celei de-a doua sticle de rom și chemarea bărbaților obștii care au avut dreptul să participe la discuție. S-au depănat povești de demult, despre părinții lui Ciocu care aveau o grămadă de cai, care au făcut pușcărie, despre cum se fac tatuaje

rușine, completează el pe un ton de reproș, dar țiganii sunt deștepti, că uite ce casă ca un palat a făcut el din gunoaie. Și nu numai cartonul și

Picnic printre cartoane frumos aranjate.

și de ce și în ce condiții, despre cum se căsătoresc țiganii, despre legile nescrise ale colectivității, care sunt pe cale de dispariție. Ciocu era de părere că tradițiile țiganilor trebuie păstrate și că poliția, de exemplu, n-are de ce să se amestece în treburile țiganilor atâta vreme cât legea nescrisă prevede ca liderul șatrei să fie judecător și polițist în același timp. El, Ciocu, e un tip modern, care are doar nostalgia trecutului, dar care înțelege perfect că autoritatea lui e susținută nu de altceva decât de bani. E capitalism, așa încât cel care are bani devine șeful celor care n-au bani. El are casă și pământ, ceilalți n-au. El îi primește să doarmă pe pământul lui, el le dă voie să facă focul acolo, în schimb ei cotizează cu o parte din câștig. În plus, el oferă protecție, adică nimeni nu se va lega vreodată de cineva din gașca lui Ciocu, iar poliția va întreba numai de el, și el va da informația dacă va crede că e necesar. Ciocu are un fel de vocație nobiliară, feudală, îi place să fie stăpân, să fie ascultat, să fie laudat. Femeile îl spală pe picioare. Și cu furatul? Ei, cu furatul... Mai furau înainte, pentru că furatul nu e o rușine la țigani, dimpotrivă. Hoțul cu talent și iute de mână e respectat și îi învață și pe alții cum s-o facă, pe copii, că de pe la treisprezece ani încep ei să fure bine. Dar acum ei nu prea... Adică el, Ciocu, nu mai are nevoie să fure, gunoaiile sunt o afacere, e ca în America, unde gunoaiile sunt ale mafioților, mafioții sunt deștepti și în România țiganii sunt mafioți deștepti. Cum adică? Păi așa, adică românii... lor le e rușine să caute în gunoaie și să se ducă cu carton la centru, sau să spele sticle din gunoi... Sau să fure, zic eu. Nu, să fure nu le e

sticlele și cuprul. El caută bine și... uite Bengu a găsit odată chiar și aur în gunoaie, și câte și mai câte, tot felul de obiecte, lavițele astea sunt din gunoaie, porcii lor și caii mănâncă din gunoaie, hainele vechi pe care le găsesc și încălțăminte le spală și le vând în talcioc la niște români proști care le iau crezând că au făcut vreo afacere, ha-ha, în timp ce ei, țiganii, uite, au veste de piele turcească și bube de aur pe degete. Păi cine-i mai deștept? Ciocu a fost la pușcărie o dată, de-a stat trei ani, da' de-atunci nu-i mai trebuie și alte tatuaje. Când te duci la bulău îți faci tatuaje cu cine ți-e dor ție de el, zice, de exemplu cu nevasta. El are tatuaj cu nevasta, din

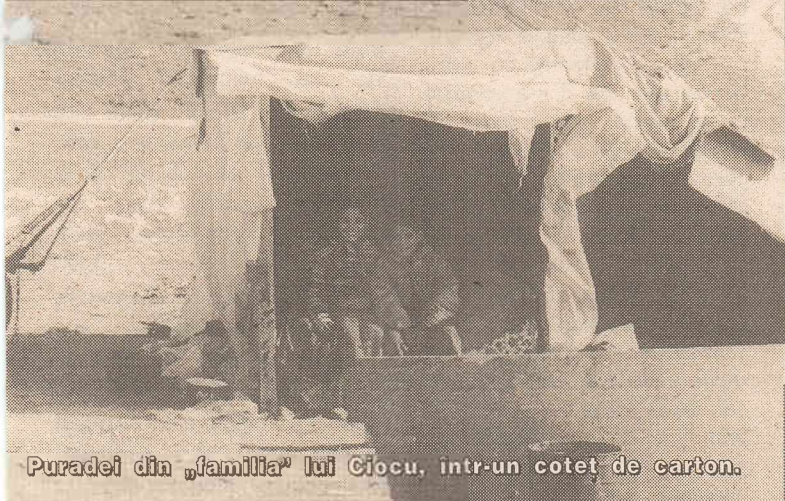
Așa arată locuințele de campanie din spatele viitorului palat.

'78 când a fost la bulău. Și pe urmă, sare el de la una la alta, odată, a găsit la Cățelu un om, în gunoaie, care toată lumea zicea că e cadavru și de fapt era viu. Era profesor și mai trăiește și-acuma și numai lui Ciocu, de fapt nevastei lui, trebuie să-i mulțumească de viață. Era pe timpul

lui Ceaușescu când s-a întâmplat asta și omul ăla, care era lovit la cap, de toți au zis că-i mort, a zis pe urmă că țiganii l-au jefuit și l-au aruncat la gunoi ca să moară, și Ciocu era să ajungă iară la pârnaie, așa i-a mulțumit profesorul că l-a găsit și că i-a salvat el viața. Și câte nu s-au mai întâmplat pe groapă... El cunoaște toate gropile de gunoi ale Bucureștiului și pe toate le-a bătut și dacă ar fi să povestească el tot ce știe ar ieși o carte uite ca asta de groasă, și-mi arată cartea despre castele pe care i-o dăruisem, da' asta poate la bătrânețe... Ciocu e din ce în ce mai vorbăreț și istoriile lui îi entuziasmează pe ortaci, ei își aduc aminte de anumite întâmplări și se bucură când pot să confirme câte ceva, de pildă cum a furat-o Ciocu pe nevastă-sa, când ea era fată mare și avea paispe ani, tot de pe groapă a furat-o și i-a făcut copii și cum în ziua când a fost nunta lor, cioclașii (ăștia sunt niște nenorociți de români șmecheri) au intrat pe groapa lor ca să le fure din gunoaiile lor neînchipute și el a lăsat și nuntă și tot ca să-și apere teritoriul, cu cuțitele au fost, zi tu Babanule ce le-am făcut la ăia... Cum i-am împrăștiat noi atunci și ce nuntă am făcut după aia?

Epilog

Discuția cu gașca lui Ciocu a durat până după miezul nopții, și ne-am despărțit aproape amici. El a rămas convins că a descoperit pe singurul român capabil să înțeleagă un artist țigan și că a descoperit singura carte din lume cu poze de decorațiuni de castele. Eu am plecat convins că am descoperit pe singurul țigan cu vocație

Puradei din „familia” lui Ciocu, într-un coteț de carton.

are acum o va putea decora ordinar, casa lui care nu e terță și care o să aibă mai multe etaje și mai multe creneluri, da' ăle, asta da carte, el nici n-a știut există asemenea cărți cu case și castele. Mă prind că de fapt nu ar fi vrut să facă chiar un castel, dar... acum el a poată să termine construcția cum vrea, o să arate construcțiile pozele din carte, uite, asta, sau poate asta ar merge primul din spate zice, și-mi arată rațiunile unui castel francez din anul șaisprezece, de pe Valea ei, asta ar merge. Ciocu e în z și eu înțeleg că l-am nimerit cu meu, că omul este chiar fere un lucru care-i folosește la cel important scop, la... casa asta. l lui Ciocu va fi împlinit și eu am tribuit puțin la asta, el mi-e nescător, e cooperant, ia un gât vând din sticla de rom și mi-o

și lei și cămile, cu Criști viu colorați ș.a.m.d. Ceea ce numea „sală”, adică locul de primire, este o cameră cam cât o sufragerie de bloc, cu patru coloane de BCA, iar camera lui și a soției avea în mijloc urmele proaspete ale unui foc de lemne. Ferestrele lipseau în mare parte, tocmai ca fumul să poată ieși mai lesne, iar în aripa dinspre câmp, o cameră urma să fie transformată în grajd. Camera cailor, zice Ciocu în timp ce mă pune să luminez mai bine, să vadă mai bine, făcându-mă părtaş cumva la pasiunea lui pentru această construcție. Moșule, zice ținând cartea în mână, tu cred că înțelegi cum e treaba cu casele și de-asta te-am lăsat să vezi cum e înăuntru. Aflu că sunt primul străin care vede zidurile pe interior, o adevărată onoare, ce mai, și că asta se datorează numai faptului că sunt un tip deștept, care înțelege pasiunea lui, rostul lui, care înțelege mai ales imaginea aceasta a urmașilor lui

Ne întoarcem la clienții noștri mai vechi

Acum despre Savu, cherestea și Pădure

Directorul Savu bușește mașini

Așa cum am scris în urmă cu câteva săptămâni, în urma apelului făcut de revista noastră, la poarta S.C. Urbis S.A. au descins o groază de ziaști. Cu toții am fost ținuți la poartă și, la un moment dat, a răsărit directorul de personal Savu Ion, care, dând din colț în colț, ne-a trimis în cele din urmă pe toți la plimbare. Fiindcă pe noi, cei de la Flacăra, nici nu a vrut să ne bage în seamă, ca să nu se simtă la fel de jenat ca și noi, îi dăm puțină atenție.

Conform unor documente ale căror copii ne-au parvenit la redacție, aflăm că

mașina a fost reparată și domnul Savu nu a pățit nimic, cu toate că a avut un accident cu o mașină pe care nu avea dreptul să o conducă!

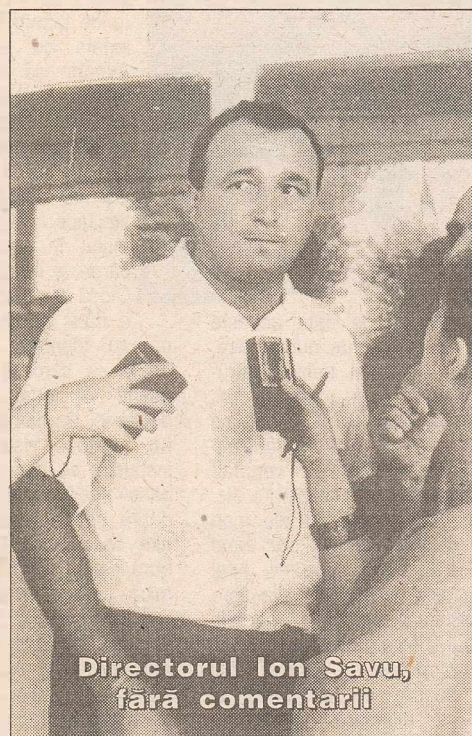
Domnii Miron Iorgu și Adrian Toșcuță sunt convinși că unul din motivele demiterii dumealor a fost și faptul că sesizau consumul imens de benzină pe care îl făcea directorul Savu. Conform unor regulamente, la S.C. Urbis S.A. consumul limită de benzină pe mașinile conducerii era de 110 litri pe lună. În cazuri de urgență, cu aprobări speciale, se mai puteau obține câteva zeci de litri în plus. Domnul Savu consuma lunar între 800 și 1000 de litri de benzină!

gal. Este vorba despre un TIR de 22 de tone încărcat la S.C. Urbis S.A. cu lemn prelucrat și două motopompe. Oprit la poartă, șoferul a prezentat o factură veche de un an, pe care se mai scosese o dată cherestea. În cabină se mai aflau băieții gestionării Maria Miu. Datorită intervenției domnilor Miron și Toșcuță, transportul a fost blocat și, astfel, nu s-au furat materiale în valoare de câteva zeci de milioane de lei.

Conducerea S.C. Urbis S.A. nici nu s-a gândit să anunțe poliția. Cei surprinși asupra faptului au fost sancționați cu 10% din salariu, dar li s-a acordat și o primă, prin care au recuperat banii. Modul prin care diverșii directori de la Urbis au acoperit furtul ni se pare cel puțin ciudat și nu ne putem da seama ce combinații îi leagă de cei care au dorit să sustragă marfa. Trebuie să menționăm că reținerea celui TIR a provocat ceva bătaie de cap, în primul rând unui alt șofer ce aștepta cu nerăbdare de cealaltă parte a gardului ieșirea TIR-ului, pentru a prelua o parte din marfă.

Știm ce s-a întâmplat la "Tineretul liber"

În urma descinderii pe care redactorii noștri au făcut-o la S.C. Urbis S.A., însoțiți de colegi de la alte publicații, și ziarul Tineretul liber a început o campanie virulentă împotriva ciudațeniilor care se întâmplă acolo. După două articole extrem de dure scrise de colegul Iulian Drăghicescu, Tineretul liber tace. Peste încă două numere, în cotidianul

Directorul Ion Savu,
fără comentarii

sus-amintit apare articolul "S.C. Urbis S.A., între realitate și calomnie", semnat de un misterios Andrei Barbu. În acest articol se lua apărarea conducerii S.C. Urbis S.A., iar noi, cei de la Flacăra, eram trași de urechi. Nu ne-a mirosit deloc bine și am căutat o explicație. Am găsit-o, văzând în numerele următoare ale Tineretului liber publicitate pentru S.C. URBIS S.A. Am aflat că misteriosul Andrei Barbu este chiar Aristotel Bunesco, redactor-șef la Tineretul liber, care a făcut o vizită de lucru la S.C. Urbis S.A. Unele surse afirmă că s-au purtat tratative între patronul Tineretului liber, George Pădure, și managerul S.C. Urbis S.A., Mircea Surdulescu, și că valoarea contractului de publicitate ar fi fost de 14.285.000 de lei. Pentru un cotidian cu tiraj "care abia acoperă protocolul", acești bani sunt o adevărată mană cerească. Suntem foarte conștienți că unor colegi li se poate închide gura prin diferite metode. Noi mergem mai departe.

TOMA ROMAN jr. ■

Poarta URBIS pe placul directorilor:
fără ziaști

domnul Savu a bușit în 1993 mașina directorului general cu care nu avea nici un drept să se plimbe, mai ales fără șofer. Este vorba de o Dacie break. Domnul Iorgu Miron își aduce aminte că înainte de accident îl tot vedea șomând pe șoferul care avea în gestiune mașina conducerii. Întrebându-l, acesta îi spunea că domnul Savu exersează, să învețe mai bine arta condusului. Domnul Savu a tot exersat, până când a făcut un accident. Despre circumstanțele producerii acestuia nu s-a aflat nimic clar până în ziua de azi. Cert este că

Domnul Iorgu Miron se întreba, pe bună dreptate, în ce rezervoare ajungea atâta benzină, căci, altfel, pentru a-și justifica lichidul consumat, domnul Savu ar fi trebuit să prezinte foi de parcurs cu câteva drumuri lunare până în Franța și înapoi.

Cazul TIR-ului cu cherestea

Un alt motiv pentru care Iorgu Miron și Adrian Toșcuță erau incomozi a fost și faptul că datorită lor a fost oprit un transport ile-

Festivalul Uniunii Teatrelor din Europa

Un festival cu ambiții mari și cu buget mic

Imagine din „Insula sclavilor”.

Festivalul Uniunii Teatrelor din Europa are loc la București din cauza unei mari ambiții. Virgil Ogășanu a vrut să demonstreze că poate să facă orice la Bulandra. Acest festival este cel mai mare și mai important pe care l-a găzduit vreun teatru din România. Se perindă, una după alta, cele mai bune companii din Europa. Și chiar dacă din cauza bugetului nu vin toate cu cele mai bune producții ale momentului, actorii acestor trupe joacă oricum la performanța maximă. Prima probă de virtuozitate au dat-o actorii de la „Piccolo Teatro”. Instruiți de Strehler, spectacolul lor „Insula sclavilor” a avut un vârf nebănuit datorită unui accident. RENEL, cu scuze, a întrerupt curentul la Teatrul Bulandra tocmai în mijlocul celei de-a treia reprezentații a italienilor. Și nu a fost panică, până să se dezmeticească spectatorii, actorii au și apărut cu lumânări în mâni și au cerut voie să joace așa pe întuneric, cu lumânări. În final, toți au fost încântați. Italienii nu au redus în nici un fel verva și energia interpretării. Față de actorii români, ai impresia că au energie de extraterestri. Au urmat o trupă celebră, „Berliner Ensemble”, un text excepțional, „Sfârșit de partidă” de Beckett, un regizor care face teatru politic, Peter Palisch. Dar rezultatul a fost ca la teatrul radiofonic, un spectacol fără mișcare, cu lumini fixe și banale, fără coloană sonoră. Nici

nu s-a simțit că actrița germană a avut o întindere chiar în prima zi de București. Întrebarea regizorului german este firească: de ce a fost selectat acest spectacol care este unul de text? În fiecare seară în fața teatrului un grup de actori și tehnicieni cu pancarte aminteau că lumea teatrului este bulversată de salariile mici și discriminatorii aplicate cu ignoranță de Guvern și Ministerul Culturii. Bulandra nu a reacționat în nici un fel. Lumea se agita doar pentru festival. Un festival realizat prin ambiția lui Virgil Ogășanu. Polonezii nu au găsit bani și atunci Bulandra, care tocmai avea un director nou, același cu directorul din minister, s-a oferit să fie gazdă unui astfel de festival. Cu bani relativ puțini. Lucrurile se pare că nu sunt tocmai vesele. În primul rând, unele companii din Uniunea Teatrelor din Europa nu participă, altele vin cu producții pe

măsura bugetului. Apoi în teatru au apărut tot felul de suspiciuni și îndoieli. Virgil Ogășanu nu s-a ținut de cuvânt cu cele opt premiere pe stagione, iar cele scoase sunt mai slabe decât cele din anii trecuți. Acum, în festival, biletele pentru producțiile teatrului sunt cu 70% mai ieftine. Ar mai fi vorba și de contractul semnat cu Media Pro, prin care teatrul cedează toate drepturile de televiziune, asigurarea protocolului, a plății diurnei în valută, a hotelului etc. În acest contract, Media Pro are o grămadă de clauze, iar teatrul nici

una.

Pe avizierul din secretariatul teatrului este prinsă o copie după un fax trimis de la Paris de George Banu în prima zi a festivalului, un fax de îmbărbătare. După o săptămână, Bulandra a rămas fără cel mai cunoscut actor al său, Victor Rebengiuc. Acesta nu se mai putea împăca cu Virgil Ogășanu și s-a transferat discret, în tăcere, la Teatrul Mic. Într-un fel, Bulandra este pe moment cel mai curtat teatru din țară, dar pe dinăuntru este ușor găunos.

REMUS ANDREI ION ■

Prima femeie dirijor, doamna Florica Avramescu

La cei 70 de ani pe care i-a împlinit anul acesta, doamna Florica Avramescu, prima femeie-dirijor din România, a fost uitată de toată lumea. Se simte jenată pentru că, după atâta timp, vorbește despre dânsa, despre succesele pe care le-a avut în turneele din cele opt țări unde a fost invitată pentru a dirija la diferite concursuri, despre decorațiile și medaliile pe care le-a primit.

Dar amintirea cea mai plăcută este legată de marele dirijor Sergiu Comissiona, cel care i-a apreciat talentul și care a prezentat-o pentru prima dată în public. „Pentru mine este un zeu, așa cum, la 10 ani, a fost renumitul dirijor Leopold Stokovski, idolul pe care am visat să-l urmez. Eu am învins ideea preconcepută că meseria de dirijor este rezervată numai bărbaților și am dovedit că prin muncă și pasiune poți să învingi...” „Țin permanent legătura cu maestrul Sergiu Comissiona care locuiește la New York. Este unul dintre cei cinci mari dirijori ai lumii la ora actuală. El a încheiat Festivalul Enescu dirijând acel concert extraordinar de la Sala Alexandru Ioan Cuza”

MARIA ANTONESCU ■

Doamna Florica Avramescu privind fotografiile marelui dirijor Sergiu Comissiona.

Alexandru Dabija și Mihai Măniuțiu au renunțat la București, dar nu și la Odeon

Alexandru Dabija și Mihai Măniuțiu continuă să construiască programul început la Teatrul Odeon. Au renunțat pentru moment la București, lucrează în țară. Măniuțiu la Cluj, și Dabija la Brașov.

Pentru ei programul estetic nu este un lucru banal și întâmplător.

La Cluj, Măniuțiu a montat „Omorul în catedrală”, piesă pe care o programase la Odeon. Spectacolul este realizat

de Asociația independentă Art-inter Odeon și Naționalul clujean, cu Marcel Iureș, Radu Amzulescu, Oana Ștefănescu și Ionel Mihăilescu (fosta echipă de la Odeon) și Marius Bodochi și Miriam Cuiub. Un pariu câștigat, distribuția performantă îi permite regizorului să continue experimental

început cu „Richard al III-lea” și „Săptămâna luminată”. De astă dată Măniuțiu a ales un text care încearcă să refacă o parte din taina mântuirii. Este vorba de asasinarea lui Thomas Becket, arhiepiscop de Canterbury, din porunca regelui Henric al II-lea Plantagenet. Un sacrificiu, deci, preluat mai mult de istoria bisericească decât de cea socială. Morala însă poate fi cântărită de oricine. Cum pentru Mihai Măniuțiu teatrul este o formă de sacrificiu și în același timp o problemă erotică, piesa lui T.S. Eliot este un reper firesc în biografia sa artistică.

Pe scena de la Cluj „Omorul în catedrală” nu este un spectacol inedit. Există momente apropiate de colaj care preiau imagini din „Săptămâna luminată”. Cel mai mult regizorul se ocupă de rolul lui Radu Amzulescu și al Oanei Ștefănescu, două personaje, unul încărcat cu prestația dictatorului, altul complet construit pentru a i se opune, care impun ritmul și construiesc tensiunea. Iar vârful acestei relații este al treilea personaj, Becket, interpretat de Marcel Iureș. Spectacolul are un punct culminant în timpul ultimei predici rostite de arhiepiscop, dar tensiunea se eliberează în final când personajul mut interpretat de Oana Ștefănescu începe

să vorbească, împiedicat, mcnit, pentru a rosti o rugăciune.

Alexandru Dabija este de mult partener și concurent al lui Măniuțiu. La Brașov a pus în scenă un text contemporan, „Frații”, al unui cunoscut irlandez, Sebastian Barry, text premiat de britanici. În rolurile principale excelează Mircea Andreescu și Costache Babii (revenit după mulți ani cap de afiș la Brașov). Textul este foarte încărcat, scris foarte legat, plin de situații grele. Regizorul este foarte complicat să-l ataci. Dabija i-a găsit cheia. Povestea a doi frați fermieri îmbătrâniți unul lângă altul, care nu pot trăi separat, unul este nebun, celălalt copleșit de situație.

Viața lor este plină de frustrări, regrete și amintiri nerezolvate. Par a fi oamenii cei mai uimiți de propria lor existență. Și își expun viața cinematografic, ca în filmele cu frații Max (după care unul dintre ei a tânjit mereu). O casă-pășune, cu pat, scaune și mese în mijlocul unui câmp de iarbă, o intrare-ieșire de lemn, glisantă, ca o ușă de grajd, este spațiul unde se petrec realitățile și fantasmele lor frustrate. Dabija nu vrea să spună mai mult decât spune dramaturgul irlandez. Toate problemele piesei însă sunt perfect scoase în evidență. Spectacolul este excepțional, o bijuterie regizorală.

Dacă aveți drum prin Cluj și Brașov, nu ratați „Omorul în catedrală” și „Frații”. Sunt două spectacole care rezistă și fără a citi lista celebrităților de pe afișe.

REMUS-ANDREI ION ■

Primul român Doctor Honoris Causa la Conservatorul din București

După dirijorul și ambasadorul croat Nikola Debelici și după Lordul Yehudi Menuhin, compozitorul Pascal Bentoiu a devenit cel de-al III-lea Doctor Honoris Causa din istoria Academiei de Muzică din București. Într-o ceremonie desfășurată miercuri dimineață la academia bucureșteană, rectorul Petre Lefterescu și Senatul universitar au elogiât personalitatea deosebită a maestrului Bentoiu, unul dintre cei mai prestigioși compozitori contemporani. De-a lungul carierei domniei sale, Pascal Bentoiu a semnat opusuri situate la loc de cinste în patrimoniul național, acoperind o paletă impresionantă de genuri, de la lied la operă, de la piese instrumentale la simfonie. Laureat al unor prestigioase premii naționale și internaționale, compozitorul român a fost și este cântat cu consecvență peste hotare,

creațiile sale - dintre care cităm operele **Hamlet** și **Amorul doctor**, cele 8 simfonii, Concertul pentru vioară - s-au bucurat de înregistrări radio, TV, și pe disc, de ample studii în reviste de specialitate, de cronici elogioase, fiind profund apreciate atât de melomani, cât și de specialiști.

În același timp, Pascal Bentoiu s-a impus ca un reputat muzicolog, publicând cărți de temelie pentru gândirea muzicală românească, cum ar fi **Capodopere enesciene, Imagine și sens** etc., și numeroase articole în ziare și reviste. Om de înaltă ținută morală, maestrul Bentoiu a fost după 1989 președinte al Uniunii Compozitorilor și Muzicologilor din România, pe care a condus-o cu cinste până în 1993, când a decis să se retragă din orice funcție publică.

MIHAI COSMA ■

Cum s-a făcut alegerea

MAȘINA DE SCRIS

Am explicat în repetate rânduri, stimați corespondenți, care sunt regulile de bază ale concursului:

1. Toate textele literare valoroase primite de la dv. se publică în cadrul rubricii **Mașina de scris**, în ordinea sosirii lor.

2. Toate textele literare publicate în spațiul acestei rubrici candidează automat la premiul de 1.000.000 de lei care se acordă anual, la întâi noiembrie.

Actuala ediție a concursului a început la 15 noiembrie 1994 (o dată cu mutarea rubricii din **Zig-Zag** în **Flacăra**) și s-a încheiat la 24 octombrie 1995.

În acest interval am primit 9265 de plicuri cu manuscrise de la 8102 autori. (7907 plicuri mi-au sosit prin poștă, cele mai multe pe adresa revistei **Flacăra**, dar și pe adresa revistei **România literară**, a defunctei reviste **Zig-Zag** și chiar pe adresa mea de acasă, deși n-am făcut-o niciodată publică; alte 1358 de plicuri mi-au fost aduse personal de autori sau transmise prin intermediari.)

Mi s-au dat, bineînțeles, și telefoane, mi s-au trimis telegrame cu ultimatumuri, s-au făcut tentative (eșuate) de a mi se cumpăra o apreciere favorabilă (cu damigene cu vin sau cu priviri tandre). În plicuri am găsit nu numai manuscrise, ci și flori presate, șuvițe de păr, mici icoane, ziare locale etc.

Am citit sau măcar am răsfoit toate manuscrisele primite. Cele mai multe se situează în afara literaturii sau dovedesc chiar că autorii respectivi nu cunosc bine limba română (la texte de acest fel mă refer când folosesc verbul "am răsfoit"; constatând că abundă în agramatism, am renunțat să le mai citesc cu atenție și le-am aruncat la coș). Altele,

a căror discutare mi s-a părut instructivă, au fost analizate sau măcar caracterizate la **Texte sub lupă**. În sfârșit, pe cele mai valoroase le-am publicat (integral sau parțial) însoțite de fotografii și de prezentări ale autorilor. Acestea din urmă au fost deci luate în considerare atunci când s-a apropiat data de 1 noiembrie și a trebuit să mă decid asupra unui câștigător. (În schimb, nu am luat în considerare textele publicate ca mostre de umor involuntar, și nici mesajele sau opiniile trimise de diferiți corespondenți, chiar dacă au apărut la **Mașina de scris**.)

lată (în ordine alfabetică) numele autorilor între care a trebuit să aleg:

ELENA ALBU, Brăila, CLAUDIU-LUCIAN AMOR, București, MARIUS THEODOR BARNĂ, București, GABRIEL BĂDICĂ, Tulcea, OVIDIU BĂJAN, Hunedoara, DAN BĂLĂNESCU, Pitești, DANIEL BĂNULESCU, București, ILEANA BĂJA, Constanța, MIRCEA BĂRSILĂ, Pitești, MATEI BÎTEA, Reșița, GHEORGHE BOLOLOI, București, CONSTANTIN BUICIUC, Lugoj, CECILIA CARAGEA, Timișoara, ȘTEFAN CARAMAN, Tulcea, ION CHICHERE, Reșița, CONSTANTIN CÎMPEANU, Petroșani, NECULAI CÎMPEANU, Petroșani, VIOREL FLORIN COSTEA, Moinești, ANA ȐARIAN, Slatina, BEATRICE DIACONU, București, LIVIA DIMULESCU, Ploiești, MIRCEA DINU, Moreni, Dâmbovița, BRĂDUȚ FLORESCU, Urziceni, CARMEN FOCȘA, București, GABRIEL FUNICĂ, Focșani, MIHAIL GĂLĂȚANU, București, REMUS VALERIU GIORGIONI, Lugoj, ȘTEFANIA HARAGA, București, IOAN HENȚ, Focșani, Soimuș, Huși, Focșani, MARIN IFRIM, Buzău, MARIAN ILEA, Baia

Sprie, BORIS IOACHIM, Boțoșani, PAUL IOAN, București, GHEORGHE IONESCU, București, VALENTIN LAVRIC, Solca, Suceava, GEORGETA LAZĂR, Oradea, EMIL LUNGEANU, București, BORIS MARIAN, București, ȘTEFAN MARINCA, Baia Mare, VICTORIA MĂGHERUȘAN, Bistrița, NICOLAE MĂRIȘANU, București, MIHAI MERTICARU, Piatra Neamț, DAN MIHAI, Vaslui, CĂTĂLIN MIHULEAC, Iași, FELICIA MOȘNEANG, Someș Odorhei, Sălaj, CRISTINEL NEDEA, Cluj-Napoca, SEVER NEGRESCU, Ieșelnița, Mehedintzi, ANDREI NEGRU, Timișoara, COSTICĂ OANCĂ, Corod, Galați, TIBERIU PALL, Bistrița, IONI PLEȘA, București, PETRU POIANĂ, Hunedoara, DOINA POPA, București, IZABELA POPA, Târgoviște, SPIRIDON POPESCU, Târgu-Jiu, NICOLAE ROMÂNDAȘU, Timișoara, OVIDIU-GHEORGHE RUȚA, Tureni, Cluj, LIANA SABĂU, Timișoara, ALEXANDRU SFĂRLEA, Oradea, FLORENTIN SMĂRÂNDACHE, Phoenix, SUA, LUCIAN-MIHAI SOFRONIE, Teaca, Bistrița-Năsăud, MARIA TIMUC, București, VERONICA TOACSEN, Lupeni, OVIDIU TOMA, Cristești, Iași, IOAN ȚICALO, Râșca, Suceava, HORIA ȚURCANU, București, MATEI VALENTIN, Iași, DANIELA VLASIE, Timișoara, IULIA VALS, Turda, CONSTANG, Galați, CORNELIU VASILE, Caracal, ALEXANDRA VOICU, București, ELISABETA ZAHARIA, Solca, Suceava, NĂSTASE ZANFIR, Oltenița.

După o primă triere (pe baza unui criteriu exclusiv valoric) au rămas în competiție următorii autori:

DANIEL BĂNULESCU, MIRCEA BĂRSILĂ, CECILIA CARAGEA, ȘTEFAN CARA-

MAN, CONSTANTIN CÎMPEANU, VIOREL FLORIN COSTEA, BEATRICE DIACONU, MIHAIL GĂLĂȚANU, PAUL IOAN, VALENTIN LAVRIC, BORIS MARIAN, NICOLAE MĂRIȘANU, CĂTĂLIN MIHULEAC, DOINA POPA, LIANA SABĂU, ALEXANDRU SFĂRLEA, HORIA ȚURCANU, MATEI VALENTIN, DANIELA VLASIE.

Dacă ar fi fost după mine, aș fi acordat câte un premiu de 1.000.000 de lei fiecăruia din acești concurenți. Dar trebuia să aleg un singur câștigător. În această etapă a selecției au intervenit, recunosc, și alte criterii și anume, în afară de valoarea în sine a textelor publicate, am avut în vedere și evoluția de până acum, ca și perspectivele fiecărui autor. Pe unii i-am tăiat de pe listă pentru că tocmai au câștigat alte premii ale **Mașinii de scris** și se găsesc încă (sper) sub influența lor benefică; pe alții pentru că sunt relativ bine instalați în viața literară (tipăresc cărți, se află în atenția criticilor etc.); pe alții pentru că se ocupă de literatură sporadic și fără elan; pe alții pentru că mai au multe de învățat despre literatură, deși sunt foarte talentați.

Așa am reușit în cele din urmă să departajez un singur autor - prozatorul și publicistul **Cătălin Mihuleac**, din Iași. L-am preferat pe el întrucât, în afară de talent, inteligență, spirit de observație, umor, are o febră creatoare din care poate rezulta o mare operă.

Dacă m-am înșelat sau nu, am s-o aflu peste mulți ani, când va fi oricum prea târziu ca să mai repar ceva. Dar și în acest risc constă, la urma urmei, farmecul indeletnicirii de critic literar.

Explicație la o caricatură

Cunoscutul caricaturist LINU s-a amuzat pe seama faptului că juriul concursului a fost alcătuit numai din mine, Alex Ștefănescu, și mi-a trimis un desen sugestiv și plin de haz pe această temă. Îi mulțumesc pentru simpatia acidă cu care urmărește ceea ce fac și folosesc prilejul pentru a explica, încă o dată, de ce prefer ca juriul să aibă o componență atât de... restrânsă.

Nu este vorba de un spirit dictatorial și nici de neîncredere în competența altor critici literari. Mă consider, dimpotrivă, un om sociabil (o dovadă o reprezintă chiar rubrica **Mașina de scris**) și știu că există critici literari de mare valoare (față de care mi-am exprimat de altfel admirația de multe ori). Dar experiența m-a învățat că un juriu format din mai multe persoane funcționează la fel de prost - cel puțin în România - ca o comisie parlamentară.

1. Citirea și evaluarea textelor durează foarte mult, până li se acrește concurenților să mai aștepte rezultatul.

2. Răspunderea fiecărui membru al juriului se diminuează transferându-se asupra "celorlalți".

În aceste condiții prefer să stabilesc de unul singur cine dintre concurenți merită premiul. O pot face în mod operativ (nu întâmplător premiul se acordă de fiecare dată în ziua stabilită). Și, în același timp, sunt nevoit să-mi asum, integral răspunderea în fața opiniei publice (nu pot spune, de exemplu, că n-a fost opțiunea mea, dar așa a vrut majoritatea etc.).

Acestea fiind spuse vă asigur, stimați corespondenți, cititori și... caricaturiști, că, atâta timp cât va exista fenomenul **Mașina de scris** (pentru că de un fenomen este vorba, în condițiile în care angajează mii de oameni), juriul va fi format numai din mine. Să știți însă că, asemenea știți dv. cui, voi fi un despot luminat.

Anunț important

Premiul de 1.000.000 de lei va fi înmănat câștigătorului în cadrul unei festivități care va avea loc la sediul revistei **Flacăra** în ziua de vineri, 3 noiembrie a.c., la ora 12. Sunt invitați la festivitate reprezentanți ai posturilor de radio și televiziune, ai presei scrise, ai Uniunii Scriitorilor, ai publicului.

Un concurs s-a încheiat, un nou concurs începe

■ Începând chiar din numărul viitor, concursul pentru premiul de 1.000.000 de lei se relansează. Participă (automat) la acest concurs toți autorii cărora li se publică un text literar (sau mai multe) la rubrica **Mașina de scris**. Numele câștigătorului va fi anunțat la 1 noiembrie-

1996.

■ Tot dintre corespondenții acestei rubrici se aleg autorii cărora li se va publica, pe bază de contract, câte o carte. Ei vor fi desemnați până la 1 martie 1996.

■ Aștept deci, în continuare, textele dv. Ele trebuie să fie dactilografiate sau scrise lizibil.

În caz că este vorba de lucrări mai ample, vă rog să-mi trimiteți doar un eșantion, de cinci-șase pagini, și abia apoi, la cererea mea, textul integral.

■ Folosiți următoarea adresă: Alex Ștefănescu, la revista **Flacăra**, Piața Presei Libere nr.1, sector 1, 71341 București.

Câștigătorul premiului de 1.000.000 de lei este

Cătălin Mihuleac

Cătălin Mihuleac nu este un simplu autor, este o fabrică de texte. Aceasta nu înseamnă că produce literatură pe bandă rulantă. Dar, în comparație cu alți scriitori de azi, el se remarcă imediat prin productivitate.

Citindu-i proza (ultrascurtă, scurtă, lungă sau supralungă), sesizăm frenezia cu care a fost scrisă. Autorul nu se repetă, deci nu-și face plictisit meseria, ci inventează mereu altceva, cu un fel de nesaț al înaintării în necunoscut. Bucuria de a scrie se transmite cititorului, transformată într-o bucurie de a citi.

În proza lui Cătălin Mihuleac se combină, surprinzător două calități aparent incompatibile: spiritul de observație și fantezia. Tânărul scriitor este foarte atent, dureros de atent la tot ceea ce se întâmplă în jurul lui. În același timp, însă, el nu poate relata nici o întâmplare în termeni exacti și prozaici. O exuberanță nestăvilită, un demon al ghidușiei îl determină să facă lumea mai vie și mai colorată decât este, folosindu-și în acest scop imaginația inepuizabilă.

Iată, de exemplu, cum apare în schița **Garsoniera memorială confort redus** grupul de turiști germani care urcă scările unui bloc din România:

"Păreau o adunătură de Sisifi sexagenari,

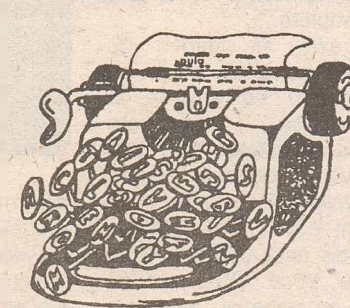
împingându-și pe culmi povara propriilor pânțece. Gâfăiturile se amplificară, ca suflurile de locomotivă. Camerele de luat vederi și aparatele foto agățate de gât trăgeau în jos greu, tot mai greu".

Se poate vorbi, fără exagerare, de o **artă a istorisirii**. De o artă în care recunoaștem ceva din talentul de povestitor al oricărui moldovean (Cătălin Mihuleac este din Iași), dar și ceva din: stilul studentesc al spunerii unui banc; pitorescul balcanic (lume! lume!) cultivat de un ziar ca **Evenimentul zilei** (Cătălin Mihuleac este angajat al acestui ziar); inventivitatea epică a prozatorilor sud-americani; duișia prozatorilor ruși.

Este un amestec aiurit, aparent imposibil și totuși din asemenea elemente eterogene se compune modul de a scrie al premiatului nostru din acest an. (Pentru a vă edifica asupra duișiei sale, citiți povestirea **Vedere generală cu capelă și zgripturoaică**, reproducă mai jos.) În mod evident, Cătălin Mihuleac nu poate fi considerat un simplu umorist. El este un scriitor complex, care are încă unele stângăcii sau unele momente de eclipsă a inspirației, dar care, prin cele mai valoroase pagini ale sale (și sunt multe!), intră - zgomotos și simpatic - în spațiul literaturii noastre de azi.

MIHULEAC
DE
SCRIE

Pagini realizate de
Alex Ștefănescu

Garsoniera memorială confort redus

Grupul de turiști germani, mînat din spate de vocea de stentor a ghidului, se opintea iar, urcînd din greu scările blocului.

- Hai-hai, nu mai este așa mult pînă la etajul nouă. Să nu abandonăm! Un ultim efort, vă rog, bitte schön.

Păreau o adunătură de Sisifi sexagenari, împingîndu-și pe culmi povara propriilor pîntece. Gîfăiturile se amplificară, ca suflurile de locomotivă. Camerele de luat vederi și aparatele foto agățate de gît trăgeau în jos greu, tot mai greu. Oh, tu mizerabil etaj nouă, inaccesibil ca fecioara din turn! Arată-te la față, pe toți zeii!

Tiptil, pe nesimțite, zorii etajului nouă își făcuseră apariția. Priviți-l, străjuit de balustrada ca un briu metalic! Călcați-i lin, cu grijă, mozaicul rece, parcă acum scos de la frigider!

- Domnilor turiști, doamnelor turiste, începu ghidul, chicotind drăcește. Mai întâi, trageți-vă sufletul! Respirați adînc, reglați-vă suflul! Alo, stingeți țigara, acolo, eu cu cine vorbesc? Mai pretindeți că sunteți germani...

Stacojiul de pe fețe prinse ușor a se decolora, lăsînd loc nuanțelor naturale.

- Da, urmă el, v-ați manifestat dorința de a vizita casa memorială a Prozatorului, laureat, distins, decorat, în fine, toate astea le știți. Cum se poate vedea, casa memorială este, în fapt, o garsonieră memorială confort doi. Ja, ja, kommen Sie, să intrăm! Strîmbeți din nas, n-are tata ce vă face, nu-i cel mai agreabil miros din lume. Așa se face artă în România. Doamnă, Frau, nu atingeți, bitte, peretele, deteriorați igrasia și costă o grămadă de parale restaurarea. Mmddă, cum puteți constata, asta-i spațiul de 3,5 metri pe 4,2 metri în care a creat Prozatorul. În stînga, pe birou, în cutiuța argintată cu stema României pe capac, e păstrat corpul neînsuflăit al păianjenului Gherasim la care

ținea ațita... Vă amuzați, bag seamă, dar înainte de culcare Prozatorul vîna țîntarii cu mina să prelungă și-i arunca în plasa lui Gherasim. Nu mă-ntrebați cum reacționa, nu le pot ști pe toate. Ați spus ceva? Da, ja, ja, ați nimerit-o și pe asta: cei din colț sunt urmașii legali ai defunctului Gherasim. Din păcate, nevoiți, sărăcuți, să-și procure prin forțe proprii țîntarii indispensabili traiului.

Magnetofonul, aparatul de radio, un caiet de însemnări, două mici gantere, era cam pipernicit. Da, da, sigur că puteți fotografia, acestea sunt notele de plată a curentului electric. Scria noaptea, și ce să-i faci, cam consuma curentul. Aici este adresa oficială prin care e înștiințat că i se sistează furnizarea energiei electrice. Dacă i s-a tăiat, în cele din urmă? Sigur că da, credeam că se subînțelege.

În dreapta, lîngă frigiderul antediluvian, pe raftul acela pitic, sunt expuse fotografiile iubitelor sale. Multișoare, așa-i? Oho, nu vă mirați de pomană, le devora precum păianjenul Gherasim țîntarii.

Adîncitura din peretele sting, la care vă uitați cu ațita interes, e scobită de o lovitură de mătură, a Prozatorului. Cum să mă fac înțeles, administratorul de bloc s-a regăsit într-un personaj dintr-un poem și a venit să-i ceară socoteală.

Oh, m-aș fi mirat să nu vă intereseze acel ciudat obiect metalic. Nu, nu-i vreun instrument miraculos. O să pricepeți imediat: folosindu-se de el, țacănea, noapte de noapte, în țeava caloriferului, atunci când vecinul de la etajul zece își bătea nevasta.

De ce o bătea? Asta chiar că n-o mai știu. Dar, ia stați puțin, cred că o să vă spună chiar vecinul, e încă în viață. Îl chem deîndată. Numai că, vă rog din suflet, vorbiți-i cit puteți de tare. E cam fudul de-o ureche.

Vedere generală cu capelă și zgripturoaică

Trecuse aproape jumătate de zi de cînd bătrînica își lovea zadarnic mîna scheletică de uși potrivnice. Sub ploaia grea, cîzînd în verticale neostenite, aducea din profil cu silueta jigărită a propriei cirje.

Își clintî din nou trupul girbov, acoperit de pălăria șubredă a umbrelei de soare. Cu pași mărunți, porni agale, jucărie de odinioară ce și-a păstrat, ca prin minune, starea de funcționare.

Nu-i fu la îndemînă să-și urce anii și reumatismul în tren și să coboare în tîrgul moldav, de culoarea scrumului. Ținea însă așa de mult să vadă, pentru ultima oară, capela zidită de bunicul ei, om cu frică de Dumnezeu, boier mort în pușcărie.

Și-acum, preotul nervos, cu lexic de birjar: cine-i zgripturoaica asta care visează capele la ora sîstei? Unde s-ar ajunge dacă tot norodul ar da iama în lăcașurile sfinte oricînd ar pofți? Nu s-ar duce (Doamne iartă!) dracului toată șandramaua? Poate să fie (cotoroașă nesuferită!) și nepoata lu' Peșle, pe el nu-l interesează.

Bătrînica nu prea avea rodajul mitocăniei și nici timp să și-l mai facă. Nu pricepea în ruptul capului, dacă-i așa nervos de ce nu a încercat cu Rudotel? Să fie ea vinovată că vremea trece și oamenii îmbătrînesc? Ehe, să mă fi văzut acu' treizeci-patruzeci de ani cu pălărioară și pantofi fini ce v-ați mai fi întrecut în a mă pofți înăuntru, vă rog, distinsă doamnă, ați fi tras fotoliul și m-ați fi tratat cu fursecuri și coniac aromat.

Dar vremea pantofilor fini s-a dus și bătăturile mă dor cumplit acum, cînd mai am o bună bucată de mers pînă la Înalt Prea Sfințitul, Mitropolitul, să-l reclam pe preotul irascibil.

Ce om cumsecade mitropolitul, cum îi poruncise preotului, în

scris, s-o primească, să poată vedea Capela, îi dăduse chiar ei biletul. Ea a bătut, apoi, la ușă, cineva (slujnica?) a luat biletul și a rugat-o să aștepte.

Ei, o fi ațipit și el, preotul neprietenos, cu fața brăzdată de vinișoare rozii, de-ți venea să pui rămășag că toată viața și-o petrecuse în circiumă.

Seoase din poșeta scorojită (ce poșetă fusese asta pe vremuri!) o bucată de brînză învelită în două felii subțiri de piine.

Se așeză pe băncuța din fața Capelei și-ncepu să plimbe între gingii sandvișul rupt în bucățele mici, potrivite gurii fără dinți. Mestecă, mulțumită, privind ploaia melancolică ce scuipa zăbrele cenușii. Căscă ușurel, ducînd politicos mîna la gură, apoi alt cîscat se innădi de primul...

Ei, pînă o veni preotul să deschidă Capela, să mă-ntind puțin pe băncuță. Mă dor toate, dar absolut toate.

Conferința săptămînală de presă a Poliției județene se apropia de final. Colonelul dădu peste gît o ultimă înghîțitură parfumată din ceșcuța de cafea în care (nimeni nu trebuia să știe!) își turnase cîteva lacrimi de coniac. Ziariștii sorbiră și ei ultimii stropi din ceșcuțele de cafea în care li se turnase doar cafea.

- Ah, ar mai fi ceva, un caz nu prea interesant. Spre dimineață de lîngă o bisericuță periferică a fost transportat la Morgă cadavrul înghețat al unei cerșetoare, suspect de bine îmbrăcată, cu o elegantă ramolită, dacă-mi permiteți termenul.

Vom verifica și la Ospiciu, nu-i exclus să fie vreo veche pacientă fugită de acolo.

Sucesiunea lui Claes

16 state în căutarea unui secretar general al NATO

Așa cum anticipam într-un comentariu anterior, scandalul

cercetat în legătură cu implicarea în scandalul de corupție

legat de achiziționarea unor elicoptere „Agusta”. Al 8-lea secretar general al NATO este totodată și primul care a fost obligat să demisioneze înainte de încheierea mandatului punând alianța într-o criză destul de serioasă. Și aceasta tocmai într-un moment sensibil al evoluției NATO. Se știe că Willy Claes însuși se implicase profund în ducerea la bun sfârșit a două mari proiecte ale Alianței: extinderea ei

spre Est și pregătirea primei intervenții militare terestre, de la crearea sa în 1949, prin crearea unei forțe multinaționale pentru Bosnia. Proiectele sunt extrem de grave și NATO nu-și poate per-

mite, într-un asemenea context, să greșească sau să improvizeze. De aceea a și fost acceptată demisia lui Claes. Adevărul este că din momentul în care ciclonul care-l înghetase pe Claes se pregătea să-l spulbere, aliații au început deja să facă tatonări pentru înlocuirea sa. Problema alegerii nu este nici ea ușoară. La alegerea lui Claes se știe că a intervenit o adevărată criză între aliați, unii candidați fiind refuzați sub diverse motive și a trebuit să se aleagă o soluție de compromis. Prin tradiție, funcția de secretar general - care nu este una de decizie, dar este foarte reprezentativă și de o influență destul de mare în structurile ei de conducere - este rezervată unui reprezentant dintr-o țară europeană. Între candidații potențiali se înscrie fostul ministru danez

de externe Uffe Ellemann Jensen, considerat mai volubil și mai comunicativ (deci mai deschis spre transparență), dar în același timp mai „flamboiant”, adică având un temperament mai aprins; fostul premier olandez Ruud Lubbers (care însă nu este pe placul Germaniei pentru că s-ar fi opus unificării cu RDG); comisarul european olandez Hans Van den Broek, căruia i se recunosc talentele de negociator și perseverența, dar care nu ar avea o pondere politică prea mare.

Cum se vede, fiecare candidatură va fi bine drămuțată și analizată, iar desemnarea succesorului lui Claes se așteaptă să nu tergiverseze. Alegerea sa este foarte importantă nu numai pentru NATO, dar și pentru țări ca România, care se arată interesate să pătrundă în Alianță și care au nevoie de un interlocutor disponibil și rezonabil. Sorții probabil că au și fost aruncați în momentul când citiți revista noastră, așa încât NATO va putea să abordeze în curând în deplină legitimitate și responsabilitate „sfidările” la care a fost supus sau pe care și le-a asumat.

Willygate și-a devorat victima. Willy Claes și-a dat demisia din postul de secretar general al NATO în urma votului din Parlamentul belgian prin care s-a cerut ridicarea imunității sale parlamentare pentru a fi

spre Est și pregătirea primei intervenții militare terestre, de la crearea sa în 1949, prin crearea unei forțe multinaționale pentru Bosnia. Proiectele sunt extrem de grave și NATO nu-și poate per-

Ar fi trebuit să fie evenimentul politic principal al anului, dar până la urmă nu a fost decât un eveniment monden excepțional cu anumite conotații politice. Timp de aproape o săptămână în palatul de oțel și sticlă de pe East River din New York, adică la sediul oficial al ONU, și-au dat întâlnire 150 șefi de stat sau de guvern din totalul celor 186 state membre ale organizației mondiale (ultimul steag ridicat pe esplanada din fața ONU a fost cel al Macedoniei, cu numele său încă provizoriu). Din acest punct de vedere s-a atins un record demn de Guinness Book.

Marii absenți au fost președintele egiptean Hosni Mubarak (despre care se spune că i-ar fi fost teamă de un atentat), cancelarul german Helmut Kohl, președintele Gruziei, Șevardnadze, unul dintre „artizanii” prăbușirii Zidului Berlinului (ca fost ministru de externe sovietic), președintele italian Scalfaro sau președintele Assad al Siriei. Așa că fotografia de familie (moment el însuși inedit și ușor penibil prin eforturile fiecărui reprezentant de a ocupa un loc cât mai vizibil pentru nemurire) a fost una incompletă.

Dacă este să vorbim de recorduri, această sesiune jubiliară - 50 de ani de la înființarea ONU - mai poate consemna și altele: cele mai puternice forțe de poliție mobilizate vreodată pentru un eveniment politic, dar și altele care țin de astă dată de criza prin care trece ONU. Astfel, datoriile organizației mondiale sunt apreciate la peste patru miliarde dolari, cifră nemaiatinsă vreodată; numărul „căștilor albastre” dislocate de

ONU pentru a face față diverselor conflicte regionale a crescut de peste patru ori în ultimii cinci ani.

Ajungem astfel la problema cheie: care sunt dificultățile, dar și proiectele care stau în fața organizației mondiale

acum la sfârșit de mileniu și în pregătirea celui următor?

Fiecare șef de stat sau de guvern în cele cinci minute ale alocuțiunilor pronunțate (partea leului și-au luat-o chiar și la acest capitol marile puteri ai căror reprezentanți au vorbit mult peste timpul cuvenit) a

Lumea cu geometrie variabilă

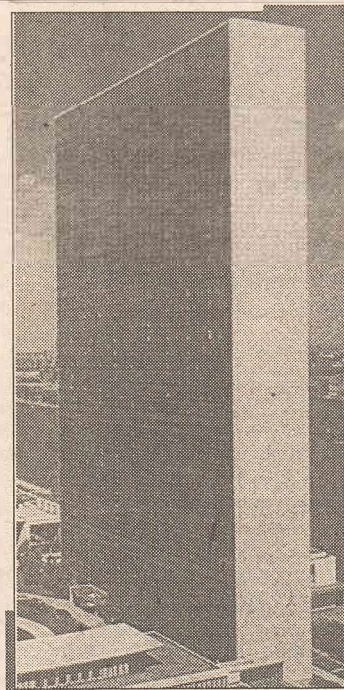
Jubileul ONU între mondenitate și gravitate

nominalizat multe dintre aceste probleme. Ele sunt, în cea mai mare parte, probleme care au fost discutate și răs-discutate de-a lungul celor cinci decenii în numeroase sesiuni ale Adunărilor Generale sau în alte conclavuri internaționale sub egida ONU fără ca prin aceasta să se fi rezolvat. De aceea ONU a și fost acuzată că este o uriașă moară de vorbe goale unde nu se hotărăște mai nimic. Pentru că nici în problemele dezvoltării, nici în cele ale dezarmării sau în cele ecologice (pentru a lua doar aceste exemple) organizația mondială nu a făcut prea mult, sau atunci când s-a mai făcut ceva acest lucru s-a datorat mai cu seamă înțelegerilor dintre marile puteri.

Laitmotivul implicit al cuvântărilor de la tribuna ONU a fost însă necesitatea restructurării organizației. Dacă în urmă cu 50 de ani, când a fost înființată, ONU trebuia să pună ordine într-o lume haotică și pândită încă de duhurile războiului, acum Organizația trebuie să-și reformuleze structurile și obiectivele în urma unui alt război: războiul rece care a dus la desființarea a două lumi antagonice. Atribuția ONU va fi în continuare menținerea păcii. Dar cum se

va realiza acest obiectiv? Prin măsuri de diplomatie preventivă, așa cum a sugerat secretarul său general Boutros Boutros Ghali, sau prin impunerea păcii chiar cu forța, așa cum s-a încercat fără succes în Somalia și în Bosnia. Și apoi (întrebare - cheie), poate să-și realizeze ONU vocația sa cu aceiași protagoniști? Propunerea ca să fie lărgit Consiliul de Securitate se lovește de alte opreliști. Dacă vor fi admise Germania și Japonia (marile învinse ale ultimei conflagrații mondiale, acum între primele puteri economice ale lumii), de ce să nu existe o reprezentare și din partea altor regiuni ale lumii. Iar în cazul acesta să fie preferată, bunăoară, Nigeria înaintea Egiptului, ori Brazilia în locul Argentinei?

Cert este că la sesiunea jubiliară s-a constatat că unele probleme sunt vechi, iar altele „provocări” au apărut la orizont, cum ar fi recrudescența naționalismelor. În fața unor realități noi se impun soluții noi. Dar cum să se adopte aceste noi soluții când organizația este tot mai slăbită? SUA și Rusia nu vor să-și mai achite contribuțiile, fiecare din rațiuni diferite, iar exemplul lor va fi urmat de alte state. Numai Washingtonul are un

debit de peste un miliard de dolari, iar între Administrație și Congres există divergențe în legătură cu susținerea în continuare a ONU, care ar submina rolul de superputere al Americii.

Iată, așadar, că dincolo de dîneurile pompoase, discursurile de circumstanță sau defilările de limuzine (gigantismul și chiar megalomania manifestărilor pentru jubileu au fost și ele criticate) dar și în contextul unor contacte bilaterale fructuoase cum a fost întâlnirea Clinton-Eltan problemele grave ale omînirii rămân, iar ONU pare deocamdată neputincioasă să le facă față. Care va fi soluția de supraviețuire? Sesiunea jubiliară n-a oferit soluții ci, cel mult, a făcut un inventar al angoaselor și neputințelor

Pagină realizată de ȘTEFAN NICOLAE ■

Din München, pentru revista FLACĂRA, Mihai Rusu, redactorul sportiv al postului de radio „Europa liberă“:

Michael Schumacher, „Blitzul” Germaniei

Atunci când ești cel mai rapid, cel mai curajos și cel mai decis în manevrele de specialitate ale Formulei 1, rezultatul nu poate fi decât la superlativ și coincide în mod obligatoriu cu victoria finală. Așa s-a întâmplat de-a lungul sezonului cu pilotul echipei Benetton care a câștigat pentru a doua oară.

Campionatul Mondial al bolizilor, triumful din cadrul Grand Prix-ului japonez reprezentând și titlul suprem. Așadar, Schumacher, la cei 26 de ani ai săi, scrie istorie în automobilismul german prin adjudecarea a două titluri consecutive, ceea ce îl impune fără discuție în galeria marilor ași ai volanului alături de Jose Manuel Fangio, Ascari, Jackie Stewart, Alain Prost și Ayrton Sena.

Dominarea neamțului cu ajutorul celor de la Williams capătă în acest an o altă dimensiune față de primul titlu, când anumite scandaluri și rivalități personale i-au cam umbrat victoria ediției trecute, acum el arătând că poate conduce perfect o mașină construită perfect. Nu ar fi fost „Blitz” pe traseele intercontinentale dacă relația sa cu inginerii, tehnicienii și strategii

Benettonului nu ar fi atins limita maximă atât din punct de vedere

uman cât și tehnic, amintind că victoriile sau înfrângerile se obțin împreună cu cei de pe margine. Aici apare marele avantaj al vechiului și noului campion mondial, spre deosebire de rivalii săi, britanicii Damon Hill sau David Coulthard, alături de austriacul Gerhard Berger, ultimul fiind învins mai ales că a condus un Ferrari, ce ar fi dorit trofeul campionului. Acum, Schumacher va mai concura la Adelaide, ultima stație din cele 16 ale Formulei 1, după care va trece la Ferrari, italienii programând parcă în computer victoria din anul 1996.

Poate ar fi interesant de menționat un aspect de la Aida, unde Schumacher a fost la un pas de abandon tehnic în urma defecțiunii com-

puterului de bord asemănător celor din avioane, aparatura indicând culoarea roșie a unor sisteme de prim rang. În realitate, a fost doar o greșeală a computerului, deoarece Michael a reușit să treacă linia de sosire primul, sigur un element ce trebuie explicat doar de mecanici.

Câteva reacții trebuie consemnate pentru a avea imaginea noului campion al campionilor, primite din partea unor experți. Bernie Ecclestone, bossul Formulei 1, spune că Schumacher nu are

alternativă; Niki Lauda, triplu campion mondial, a declarat că neamțul este cel mai bun, de fapt un Schumacher, iar Jackie Stewart crede că Michael va reuși să egaleze performanța lui Fangio, singurul cu 5 titluri. Berger, care va pleca de la Ferrari la Benetton, s-a convins că rivalul său nu are concurență după anumite scepticisme, iar Hans Joachim Stuck, ex-pilot de Formula 1, apreciază că, dacă eroul național va câștiga și cu Ferrari în 1996, atunci va deveni nemuritor.

Garri Kasparov, un personaj aparte, un mare campion - 2)

- În septembrie anul trecut ați fost învins de un ordinator.

- Detest să pierd și accept cu atât mai puțin această înfrângere, încât o consider un fapt stupid, un nonsens chiar. Dar mi-a prins bine, ca dovadă că în luna mai mi-am luat revanșa în fața unui ordinator mult mai perfecționat. De fapt, un computer poate câștiga o partidă sau două, dar nu un meci desfășurat pe mai multe săptămâni.

- Cine nu vă cunoaște și nu prea a știut câte ceva despre șah vă compară cu McEnroe, după declarațiile belicoase pe care le faceți.

- Nu se poate compara. Eu vorbesc, polemizez, dar nu mă enervez niciodată. Comportamentul meu e întotdeauna ireproșabil. E-adevărat, cu câțiva ani în urmă am fost foarte agresiv față de con-

ducătorii sovietici sau ai federației internaționale, dar era pur și simplu o chestiune de supraviețuire. Toți acești oameni, să nu uităm, voiau să mă elimine, să mă facă să dispar. Au trucat regulamentele, au influențat cursul evenimentelor, au multiplicat capcanele pentru ca eu să nu mai fiu campion al lumii. A trebuit să urlu, să iau poziție, să-mi apăr pielea.

- Anatoli Karpov a fost adversarul dumneavoastră declarat...

- Karpov reprezenta tot ceea ce constituia ținta luptei mele: abuzul de putere, corupția, intrigile, minciuna. Nimeni nu-mi poate reproșa de ce m-am purtat dur cu el.

- Unii gândesc că a-ți urî adversarul este o condiție indispensabilă a succesului.

- Și anumiți șahiști împărtășesc acest punct de vedere, eu nu. Sigur, în timpul

desfășurării unei partide, pot avea gânduri de nemărturisit: să doresc ca toate nenorocirile din lume să se abată asupra celui din fața mea, să-l consider cea mai rea ființă umană care a trăit vreodată pe pământ, dar sunt momente trecătoare.

- Cezar este personajul istoric preferat. Un personaj controversat, totuși...

- Cezar a avut mult mai multe calități decât ne imaginăm. A fost un mare soldat, un șef incomparabil, un strateg perfect. A bulversat structurile Imperiului. Timp de 500 de ani, romanii au trăit cu ideea că monarhia este un nonsens și că numai republica poate salva omenirea. Cezar a schimbat toate acestea, în ciuda logicii comune. Să apară în fața scenei, să bați cu pumnul în masă și să re-crezi totul la trecerea ta, iată un lucru pe care îl apreciez mai mult decât orice.

(va urma)

**Selecție și traducere
TEODORA OPREA ■**

Cei mai iubiți dintre latini

Poate n-ați știut, poate nu v-a interesat, că vă stă capul în altă parte, de pildă cum să plătiți întreținerea și alte probleme existențiale, dar trebuie să aflați că printre cei mai iubiți oameni din lume se află dragii noștri rugbiști, care, de vreo câțiva ani aduc bucurii peste bucurii pe mai toate meridianele și paralelele lumii (că mapamondului nu putem zice, întrucât am avut baftă să fim școlarizați la timp și să știm că asta înseamnă hartă, nu planetă). Oricum, frații de gintă latină ne iubesc până la sufocare, dovadă că ne invită, cum s-a întâmplat recent la „Cupa țărilor latine”, taman

în pampasul argentinian, unde surorile din Franța, Argentina și Italia ne-au dat de la 40 de puncte în sus. Acest comportament duios al compatrioților noștri alergând bezmetic după un balon turtit a fost completat - nu trebuia să ne pierdem renumele - astă-vară. Vă amintiți, în inconștiența lor, juniorii carpatini s-au apucat să-i bată pe cei francezi, umplând de uimire, în primul rând, pe propriii conducători. Care, însă, s-au dezmeticit repede (săreau, bieții de ei, din deplasări) și au reclamat echipa (cum că unul, de-al nostru l-a mușcat de, pardon de expresie, pe un adversar), restabilind normalitatea, adică răsturnând

rezultatul. În aceste condiții, suntem în deplin consens cu cei care cer, în turnee „peste”, diurne FIRA, adică vreo 150 lire sterline. Le merită, pentru bunătatea lor fără margini.

Mironoave

Adânc tulburat, după câte ni s-a spus, de deasa vedere a donșoarei consilier prezidențial-cotrocenian Elena Iorga (viitoare secretară de stat?), dom' ministru tânăr și sportiv Alexandru Mironov s-a

pus pe amărății de subordonați. I s-a pus, cum ar veni, pata pe unii dintre ei. De-o pildă, pe cei de la Federația română de schi-biatlon-bob-sanie, pe care i-a trimis (fără sediu, ar urma o licitație, pe care o va câștiga, zicem noi, Gigi

Kent) tocmai la Sinaia. Că, zice demnitarul, trebuie să fie mai aproape de sportivi. Bine gândit, dar nu până la capăt. Păi, ca să fie trup și suflet cu sportivii, funcționarii federației ar trebui s-o dea pe ubicuitate. Adică să fie în Poiana Brașov, pentru schi alpin, la Predeal, cu ochii pe fondiști și biatloniști, prin Maramureș, pentru supravegherea săritorilor și, în fine la Sinaia, că și boberii simt nevoia unui îndemn. Am zis în fine? Am greșit, și la București, unde-i grosul trebii - corespondență internațională, vize și alte acareturi.

**HERCULE
LE CHAT**

Sportul la jubileul ONU

Cu prilejul aniversării a 50 de ani de la înființarea Organizației Națiunilor Unite și a 40 de ani de când România este membră a ONU, Ministerul Tineretului și Sportului, prin Federația Română Sportivă pentru toți (Spoti), a organizat „ONU Jubileu '95 - Săptămâna sportul pentru toți”. Manifestările au cuprins sesiunea de comunicări „Sportul pentru toți - factor de echilibru și progres social”, precum și un concurs de fotografie artistică și afiș sportiv cu tema „Sportul pentru toți - prilej de apropiere între oameni și națiuni”. Lucrările premiate sau reținute de juriu au fost reunite într-o expoziție al cărei vernisaj a avut loc la sala Dalles. De asemenea, sub generoasa deviză „Rural sport”, în comuna Crângu, județul Teleorman, au avut loc întreceri și demonstrații de sporturi tradiționale, iar bucureștenii au avut și ei posibilitatea să fie conectați direct prin intermediul acțiunilor desfășurate pe diverse baze sportive. Așadar, Spoti - o federație mică (secretar general, dna Aurelia Suciuc), dar cu inițiative și realizări laudabile. (P.L. Dumitrescu)

La Poiana Braşov

A patra ediție a Congresului și Campionatului Mondial de Rebus

Fotografii de PETRE COJOCARIU

La ora când citiți aceste rânduri, al IV-lea Congres și Campionat Mondial de Rebus a luat sfârșit.

Desfășurat între 22-27 octombrie 1995, el a reunit reprezentanți din 17 țări și a însemnat o nouă demonstrație a popularității de care se bucură rebusul în întreaga lume.

Vom publica în numărul viitor un amplu reportaj de la această manifestare.

Până atunci vă oferim câteva aspecte, sperăm sugestive, de la întâlnirea ce a avut loc la Poiana Braşov.

Reamintim cititorilor noștri că unul dintre principalii organizatori ai evenimentului a fost S.C. „Publicațiile Flacăra” S.A., societatea care patronează cea mai îndrăgită publicație de divertisment din România: Rebus.

Sărbătoarea

spiritului descătușat

Acest al IV-lea Congres și Campionat Mondial de Rebus poate fi, din nou, un prilej de a medita la noblețea unuia dintre cele mai îndrăgite jocuri ale minții.

Ideea de joc te îndeamnă să-l asimilezi unei discipline sportive. Se organizează o competiție, con-

care îi deosebește pe cei aleși de veleitari în orice domeniu, și care transpune rebusul într-un tărâm al libertății.

De aceea, nici nu e de mirare înflo-

rirea pe care el a cunoscut-o la noi în perioada totalitarismului.

A fost unul din mijloacele de împotrivire la agresiunea

mâna oricui. Dar viitorul său poate fi apreciat ca fiind sub auspicii favorabile în continuare, și în coordonatele libertății. Cea mai bună dovadă este chiar întâlnirea de la Poiana Braşov, o sărbătoare a spiritului descătușat, un prilej de împrietenire, de îndemn la conlucrare în vederea celui mai fierbinte vis al omenirii: Pacea.

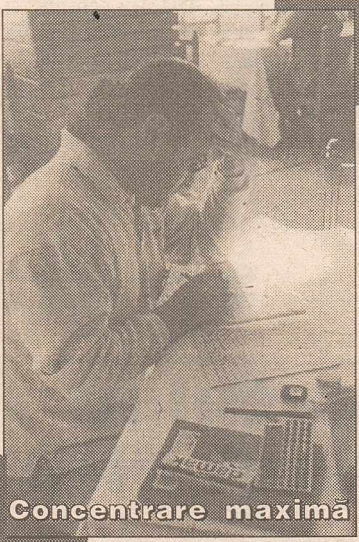
GEORGE ARION ■

Ospitalitate românească

A început concursul

Concentrare maximă

curenții se prezintă și participă, sunt câștigători și învinși, laurii îi încununează pe biruitori. Dar ar fi prea puțin. Fiindcă nu e destul să fii ager, să-ți stăpânești exemplar emoțiile, să ai spiritul de confruntare bine conturat. Mai e nevoie, în acest caz, de lecturi bogate, de o stăpânire perfectă a sensurilor cuvintelor, de o mare capacitate de a le combina în chip surprinzător, aidoma unui poet, asemeni unui romancier. Mai e nevoie, de asemenea, de multă, multă cultură, de consultarea dicționarelor, a enciclopediilor, a numeroase tratate, de zăbavă în bibliotecă!

Dar nici aceasta nu e de ajuns. Fiindcă se mai adaugă pasiunea, se mai adaugă harul

exercitată asupra omului, un refugiu numai pentru inițiați, creat de ei și controlat de ei, cu un limbaj ezoteric, nu la înde-

Japonezi la foc de tabără

Clasamentele finale ale Campionatului Mondial de Rebusm - Braşov, 1995

- pe țări (echipe) -

1. SUA
2. Cehia
3. Ungaria
4. România
5. Turcia
6. Germania
7. Croația
8. Rusia
9. Japonia
10. Olanda, etc.

- individual -

1. Wei-Hwa Huang (SUA)
2. György Istvan (Ungaria)
3. Pavel Kalhous (Cehia)
4. Zack Butler (SUA)
5. Ron Osher (SUA)
6. Petr Vejchoda (Cehia)
7. Markus Gegenheimer (Germania)
8. Kresz Karoly (Ungaria)
9. Robert Babilon (Cehia)
10. Pero Galogaza (Croația)
11. Florin Georgescu (România)
13. Constantin Manea (România)
19. Lörincz Emeric (România)
23. Dragoș Luca (România)

Alexandru Mironov
față-n față cu...

Ultima oră:

Lui C. V. T. i s-a mai ridicat
imunitatea cu 2 cm !